BISKUPSTVÍ LITOMĚŘICKÉ

ZDISLAVA

Časopis litoměřické diecéze Ročník 2018 Číslo 3

CHVALOZPĚV STVOŘENÍ
- Modlitba sv. Františka z Assisi

Nejvyšší, všemohoucí, dobrotivý Hospodine,
Tobě náleží chvála, sláva, čest a všechno požehnání.
Jedině Tobě, Nejvyšší, náleží,
a nikdo není hoden jmenovati Tebe.

Buď chválen, Hospodine, vším tvorstvem svým,
zejména panem bratrem sluncem,
které nám ve dne rozsvěcuješ,
a které jest krásné a zářící,
Tvé vznešenosti nesouc podobu.

Buď chválen, Hospodine, hvězdami a sestrou lunou jasnou,
kterým dal jsi na nebi záři vzácnou a krásnou.

Buď chválen, Hospodine, bratrem větrem,
vzduchem, oblakem a každým počasím,
jímž udržuješ život tvorům svým.

Buď chválen, Hospodine, sestrou vodou,
která jest velice užitečná, pokorná a cudná.

Buď chválen, Hospodine, bratrem ohněm, kterým osvětluješ noc,
a který jest krásný, radostný, jarý a silný.

Buď chválen, Hospodine, naší matkou zemí,
která nás udržuje námi vládne
a která rodí rozličné plody, trávy a květy ladné.

Buď chválen, Hospodine, těmi, kteří pro Tvou lásku
mnoho ztratili, a zakusili protivenství strasti.
Blaženi ti, kteří to snášejí v míru,
neboť Tebou, Nejvyšší, budou korunováni.

Buď chválen, Hospodine, naší sestrou smrtí těla,
které nikdo živoucí neunikne.
Ó, běda těm, kteří umírají ve hříchu smrtelném,
a blahoslaveni ti, kdož do vůle Tvé se odevzdali zcela,
jim druhá smrt nic zlého neudělá.

Ó, děkujte a dobrořečte Hospodinu mému,
a s velkou pokorou služte jemu.

OBSAH

Úvodník
Úvodní slovo Mons. Jana Baxanta 3

Událost
Pozvánka na Děkovnou bohoslužbu 4

Představujeme
Představujeme kaplany pro mládež 6
Kalendárium - září 7

Církevní turistika
Kostel a klášter v Dolním Ročově 8

Představujeme
Nepomucenum 9

Příběhy svatých
Sv. Benno 10

Představujeme
Sborník ke 150. výročí Filipova 11

Církevní stavby v diecézi
Varhany v Radíčevsi u Žatce 12

Biblické příběhy
Příběhy apoštolského vyznání víry 13
Poutě a slavnostní mše v diecézi 13

Žijí v naší diecézi
Rozhovor s RNDr. Miroslavem Nevrlým 14

Zprávy
Zprávy z diecéze 16

Charita
Charita Česká Kamenice - dům sv. Dismase 18
Charita Most 19

Pozvánky
Knižní nabídka a pozvánky 20

Fotogalerie
Ohlédnutí za událostmi měsíce 23

Na obálce:
Biřmování v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích

Foto:
Dominik Faustus

ZDISLAVA
časopis litoměřické diecéze
23. ročník • 3. číslo • 30 Kč

BISKUPSTVÍ LITOMĚŘICKÉ

Úvodní slovo

Milí diecézáni, přátelé, bratři a sestry v Kristu,

nedávno mě jeden můj známý novinář požádal o rozhovor k aktuálnímu tématu, totiž plagiátorství. V poslední době je to téma velmi frekventované, až se mi zdá, že pro některé lidi i oblíbené. Je to paradoxní: na jedné straně se při tolika promocích na různých našich univerzitách uděluje relativně velké množství akademických titulů a na straně druhé se pak pod drobnohled lidské zvědavosti, snad i závisti a žárlivosti, vkládají diplomové práce dávných či ještě nedávných studentů a studentek majících uznané absolutorium vysoké školy. Jistě nás těší, že naši současníci studiem, jež je nyní přístupné téměř každému, dosahují na vysokých školách významných úspěchů. Mrzí nás však, že k akademickým titulům se někteří, samozřejmě ne všichni, dostávají nepoctivou cestou, podvodem a falší. Mně ještě osobně vadí, že se, snad nemnozí, uchylují ke slídivým způsobům, aby naoko v boji o spravedlnost odhalovali morální mezery svých bližních. Právem mají být pochváleni ti, kteří nelehkou, několikaletou studijní pílí dosáhli šťastného cíle a titulem ozdobili své jméno. Pro nepoctivé opisovače bychom mohli mít soucit velkorysosti a nepodléhat teatrální hysterii, i když jistě ne s podvody souhlasit. Avšak označit ony slídily, podobající se honcům na čarodějnice, za strážce mravnosti a práva, se mi z duše příčí.

Při onom rozhovoru jsem si uvědomil i další souvislosti. Měl jsem příležitost se zamyslit, co a kdy jsem také ve svém životě od druhých „opsal“, co jsem od nich přejal, v čem jsem je napodoboval. Určitě toho nebylo málo! Ostatně, malé dítě neroste jinak než tak, že napodobuje dospělé, a dospělí se ve světě uchycují i tak, že si osvojují znalosti a myšlenky druhých, zdatnějších a šikovnějších, a celkem se to nikdy nepovažuje za kolosální tragédii. Dovoluji si i připomenout to, co mě též při skládání odpovědí na otázky napadlo, že totiž my, křesťané celý svůj křesťanský život chápeme jako následování Krista, když se programově chceme hlásit ke slovům Ježíšovým a přisvojovat si je, přejímat jeho myšlenky za své, zaujímat postoje totožné s postoji Kristovými, prostě možno s humorem říci, že se dennodenně, s dobrými úmysly, stáváme křesťanskými plagiátory.

Milí moji přátelé, osmělil jsem se tento úvodník podat v tónu vážném, ale i trochu úsměvném, když si letos mohu s vděčností Pánu Bohu, Panně Marii i Vám všem připomínat svá jubilea: životní, kněžské a biskupské. V koutku jubileí je i zlaté maturitní. Když se dívám zpět k jednotlivým etapám, které tvoří ona jubilea, tak musím zcela upřímně potvrdit, že bych se současných dní nedožil, kdybych je nebral vážně, ale i s úsměvem. A též, kdybych mnohdy „nekopíroval“ Vaše příklady života.

Všem Vám, Vašim rodinám především, na přímluvu Panny Marie žehnej Bůh. Stále prosím o Vaše modlitby a s mými modlitbami za Vás, počítejte denně.

Váš + Jan

DĚKOVNÁ BOHOSLUŽBA

ZVEME VÁS

na

DĚKOVNOU BOHOSLUŽBU

u příležitosti životních jubileí
diecézního biskupa
Mons. Jana Baxanta

v sobotu 20. října 2018 v 11 hod.
v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích

Po skončení mše svaté
bude pro všechny účastníky bohoslužby připraveno pohoštění.

Biskupství litoměřické, Dómské náměstí 1/1, 412 88 Litoměřice

Oslavy životních jubileí Mons. Jana Baxanta

Letošní rok je jubilejním nejen pro celou naši zemi. V říjnu spolu s naším biskupem oslavíme hned několik významných milníků na jeho životní pouti připadajících na letošním rok, a to jeho sedmdesáté narozeniny, pětačtyřicet let od kněžského svěcení a deset let od svěcení biskupského, jež jsou zároveň deseti lety, po která je sídelním biskupem litoměřické diecéze.

Oslava těchto jubileí se bude konat dne 20. října 2018. Zahájena bude v 11 hodin děkovnou mší svatou v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích. Po skončení bohoslužby bude následovat pohoštění pro všechny účastníky bohoslužby na Dómském náměstí v Litoměřicích. Bude zde také, kromě občerstvení, i možnost získat zajímavé publikace či materiály.

Vzhledem k rozsahu akce je třeba počítat s tím, že v nejbližší blízkosti Dómského náměstí nebude možné zaparkovat. Využijte prosím městských parkovišť. Příjezd na Dómské náměstí bude umožněn pouze osobám s handicapem.

Podrobnější program a instrukce budou upřesněny a zveřejněny na stránkách litoměřické diecéze.

Uvítáme dobrovolníky ke službě pořadatelů. Jakékoliv informace: Vojtěch Alexa, asistent biskupa.

Popisky k publikacím vycházejícím u této příležitosti:

Kniha kázání Mons. Jana Baxanta vychází u příležitosti jeho životních jubileí a shrnuje jeho promluvy, kázání a články za uplynulých 10 let. Nejedná se o chronologický sborník veškerých textů, ale o výběr toho nejkrásnějšího. Složení textu charakterizuje myšlenky pastýře vztahující se k obdobím liturgického roku a texty proslovené či psané pro různé události. Kniha je bohatě ilustrovaná; připojené obrázky se vztahují k osobnosti autora a dokreslují jeho myšlenkový koncept.

Původní brožurku *Základní pravdy křesťanské víry a morálky* sestavil Vojtěch Pokorný a vydal Svatojánský spolek v roce 2016. Tato brožurka je svým jednoduchým a přímým poselstvím natolik výjimečná, že ji v letošním roce použil i Mons. Jan Baxant (se svým imprimatur). Brožurka vychází u příležitosti jeho životních jubileí a stejně jako kniha Ut videam bude k dostání na oslavách dne 20. října 2018.

Představujeme kaplany pro mládež

Alois Heger
krušnohorský vikariát

Jak byste čtenářům Zdislavy představil sám sebe?

Jmenuji se Alois Heger, pocházím z malebného kraje Malé Hané, Boskovické brázdy, z malého královského města Jevíčka. Narodil jsem se 27. září v roce 1976. Mám dva sourozence, sestru a bráchu. Střední školu – Obchodní akademii, jsem navštěvoval ve Svitavách. Během této doby jsem se poznal s P. MUDr. Ladislavem Kubíčkem, který se stal mým duchovním průvodcem. S ním jsem také probíral touhu stát se knězem a bylo to na jeho impuls: „Pojď k nám, tedy je kněží málo," že jsem v roce 2005 podával přihlášku na teologii za litoměřickou diecézi přímo otci biskupovi Josefovi Kouklovi. Teologii jsem studoval na KTF UK v Praze a jáhenskou službu konal v Liberci. Kněžské svěcení jsem přijal spolu s dalšími pěti spolubratry 29. června 2002 v Litoměřicích. Mnozí jsme se pak provázeli na našich primicích, což bylo opravdu nádherné.

Jak vypadá Váš život nyní? Kde působíte, jaké jsou v současnosti Vaše hlavní úkoly?

Působím v Chomutově a celém jeho obvodu, což na dekretu čítá 13 farností a v současnosti 9 kostelů. Takže mou hlavní činností je zabezpečit chod v tomto svém farním obvodu. Přičemž stěžejní působení je v Chomutově, který čítá 50 000 obyvatel. Pastorační rádius zahrnuje vlastně všechny věkové kategorie. Tak jako u většiny kněží. Snažím se, pokud je to časově možné, bývat na pravidelných setkáních našich seniorů, ale také mezi našimi mladými rodinkami, kterých je v Chomutově, díky Bohu, poměrně hodně. Nezanedbatelnou součástí práce každého mého týdne je péče o nemocné v Domovech pro seniory, po bytech ve městě a také v nemocnici. V letošním roce je také celá řada svateb, a tak mi působí velkou radost setkávání se s jednotlivými páry při přípravách na manželství. Do toho, jak jinak, řešení množství stavebních záležitostí, se kterými mi však, díky Bohu, pomáhá také řada dobrých lidí.

Jak jste se dostal ke službě mladým?

Když zabrouzdám v myšlenkách do svého mládí, tak jsem se vlastně poměrně hodně pohyboval v různých aktivitách mládeže. Za totality to bylo dost náročné, ale přesto krásné. Jezdívali jsme různě po naší zemi opravovat kostely, po večerech jsme měli rekolekce či nějaké hry, nezapomenutelné adorace. Ve farnosti jsme též vedli divadelní vystoupení, zvláště vánoční. V letech 1990–95 jsem měl úžasnou možnost jezdívat na křesťanský tábor Radost v Orlických horách. Konkrétněji jsem se začal více věnovat mládeži během seminárních let, kdy jsme dnes již s P. Mirkem Dvouletým chodívali během prázdnin na hory, tzv. Pařez-tour. A to bývaly hezké besedy a povídání přímo na horách. V Liberci jsem se věnoval společenství středoškoláků i vysokoškoláků, mnohé z nich jsem pak později oddával. :o)

Co považujete v pastoraci mládeže Vašeho vikariátu za svou prioritu?

Za prioritní považuji všímavost nás kněží vůči svým mladým ve farnostech a věnování se jim. Řekl bych, že jde určitě o pomoc při formování, ale také doprovázení. Ono jich ve vikariátě není zas tolik, abychom je přehlédli. Začíná to však již péčí o malé děti, protože z nich vyrostou větší děti a pak mládež. Máme ve farnosti dětskou skupinu přímo na faře, zavedl jsem už na začátku svého působení 1x za 14 dní setkávání tzv. Broučků, dětí od čtyř let cca do druhé třídy, které si kreativně hrají, zpívají, společně se modlí. Pak následovalo setkávání starších, tzv. Beatlesáků, ze kterých jsou dnes už téměř dospělí lidé. Pro mnohé z nich jsem míval víkendové duchovní obnovy. Jako svou prioritu pak vidím pořádání Farních chaloupek, které s mladými chystáme a připravujeme po celý rok. (Už tato příprava a následně i práce na táboře formuje a obohacuje nejen děti, ale především tuto samotnou mládež.) Pak to také stojí za to. Je to vždy nádherný, naplněný týden. Našich farních chaloupek se účastní i některé děti z vikariátu i z jiných farností, ovšem kapacita není neomezená... Letos nás bylo 59 účastníků, z toho 44 dětí. Důraz kladu na trojí zaměření: duchovní, sportovní a vzdělanostní.

Pravidelně bývám také na křesťanském interdiecézním táboře Radost v Orlických horách, kde jsem se mnohému naučil, a také tak trochu mohu splatit to, co jsem tu dostal sám. Je to radost denně mít pro děti, táborníky, mši svatou, duchovní téma a především udílení svátosti smíření.

Vidím, jak tyto snahy přinášejí obrovské ovoce. Mohu vnímat růst mladého člověka, který dospívá a následně zaujímá postavení ve společnosti, do které je schopen vnášet křesťanské poselství, jak příkladem svého osobního života, tak také svou prací, ve své profesi a postavení.

Jak Vás může mladý člověk kontaktovat? Kde se s Vámi mladí mohou setkat?

Setkat se můžeme osobně přímo na faře v Chomutově: Římskokatolická farnost – děkanství, Náměstí 1. máje 2, 430 01 Chomutov nebo po bohoslužbách. Kontaktovat mne mohou také na mailové adrese: heger.alois@centrum.cz nebo telefonicky: 737 41 44 33.

Krzysztof Mikuszewski
turnovský vikariát

Drazí čtenáři,
v jedné knížce jsem četl tuto větu: **„Láska začíná doma."** V náručí maminky a tatínka člověk cítí radost, bezpečí a pokoj. Takovou radost jsem prožíval od svého narození 24. ledna 1969 ve svém rodišti Frysztaku, malém polském městečku, kde je dominantou mariánský kostel Narození Panny Marie, s velkým křížem, ozdobeným votivními dary na hlavním oltáři kostela. Spolu se starší sestrou Martou a mladší sestrou Agnieszkou jsme žili v domě, který postavili vlastníma rukama a s pomocí rodiny moji rodiče. Náš dům byl vždy otevřený pro ostatní, zvlášť pro sestřenice a bratrance, protože oba mí rodiče pocházeli z početných rodin – maminka měla jedenáct sourozenců a tatínek osm, a pro každého se vždy našlo místo i občerstvení. **Všichni se u nás cítili jako doma.**
Po prvním přijímání jsem se stal ministrantem. Bylo nás osmdesát ministrantů, ti starší se starali o mladší, a tak to pokračovalo stále dál. Z tohoto období si pamatuji, jak jsme se vždy těšili na velikonoční triduum, zvlášť na noční adoraci u hrobu Páně. Byli jsme na to velmi hrdí, navíc vedle nás stáli starší muži, hasiči, a my jsme se cítili jako dospělí a silní. Ministroval jsem až do doby, kdy jsem vstoupil do noviciátu Salettinů.
Na základní škole jsem měl mnoho aktivit - divadlo, taneční soubor a hlavně sport – stolní tenis, volejbal a fotbal. Proto dodnes poznávám hodně mladých při sportu.
Na střední škole jsem bydlel na internátě v krajském městě Rzeszowě. To mě naučilo samostatnosti a pořádku. Organizoval jsem kursy tance, a také jsem poznal skupinu mladých věřících, kteří byli součástí hnutí Světlo Život (OAZA) a byli zapojeni do modlitby a pomoci ve farnosti. Jako mladý člověk jsem prožíval vlastní problémy a začal jsem rozjímat o smyslu života a povolání. Bůh mi vždy poslal do cesty osobu, která mi slovem a příkladem života pomohla a otevřela oči pro Boží lásku. Na jedné pouti do Częstochowé jsem uslyšel svědectví víry uzdraveného alkoholika a jeho slova mi dala impuls, abych si zvolil cestu řeholního života.
Tak se Plačící Paní z La Salette stala tím náručím maminky, které jsem vždy cítil doma. Salettiné a jejich otevřené dveře a srdce se mi stali novým domovem.
Dne 10. 06. 1995 jsem z rukou biskupa Tadeusza Gocłowskieho v Debowci přijal kněžské svěcení. Začala mi nová životní cesta, služba druhým, darem Božího slova, přítomností a doufám i svědectvím víry.
Jako novokněz jsem působil dva roky ve větším městě, Trzciance, kde byla velká komunita deseti kněží. Učil jsem náboženství ve třech školách, asi 22 hodin týdně, byl jsem kaplanem v domě handicapovaných žen, měl jsem na starosti ministranty a vedl Salettinskou rodinu. Byly to pro mě poučné a šťastné chvíle života.
Od roku 1997 jsem byl formátorem v noviciátu a pomáhal mladým v rozpoznání jejich povolání. Také jsem vedl jako trenér mládežnický sportovní klub stolního tenisu.
Mládež mi byla vždy blízká a já se dodnes cítím mladý.
V roce 2000 jsem přijel do Čech a začal působit v Železném Brodě, a pak i v Bozkově. Poznával jsem českou mentalitu, učil jsem náboženství a setkával se s mladými i staršími lidmi. Doufám, že má přítomnost pomáhá hledajícím najít cestu k víře a možná i k řeholnímu a kněžskému životu. Vždy si pokládám otázku co dělat, aby mladí i staří poznali Boží lásku a vytvořili živé společenství, plné energie a nápadů, schopné pomoci i oběti. Bylo by hezké vytvořit na faře otevřený dům pro každého hledajícího člověka, zvlášť pro mladého, a v turnovském vikariátu nějaké živé „spolčo" mladých. Za to se modlím a vítám každou iniciativu.

Možnost kontaktu:

E-mailem: farnostbozkov@email.cz nebo tel. 605 144 529, většinou je na faře v Bozkově i někdo přítomen.

KALENDÁRIUM

ZÁŘÍ

Výročí pražského jara a následné srpnové okupace má i svůj litoměřický příběh. Právě díky „uvolnění" roku 1968 umožnily státní orgány návrat Štěpána Trochty do úřadu litoměřického diecézního biskupa. Okolnosti tohoto procesu však byly složitější, neboť Trochta, jediný odsouzený a vězněný český sídelní biskup v době komunistické totality (ostatní, včetně např. arcibiskupa Berana byli „pouze" internováni), musel nejdříve dosáhnout soudní rehabilitace. Do Litoměřic se tak oficiálně vrátil až 1. září 1968, tedy před 50 lety, v době, kdy už byly v zemi ruské tanky.

Liberecko prodělalo ve druhé polovině 19. století nebývalý rozvoj. Vznikající průmyslové podniky daly vzniknout mohutné aglomeraci, do níž přicházeli stále noví obyvatelé. Jejich duchovním potřebám nestačily již původní kostely, často skutečně vzdálené od nových obcí. V okolí Liberce tak na konci 19. a počátku 20. století vznikla řada nových chrámových staveb. Mezi prvními se jednalo o kostel sv. Vincence z Pauly, který byl postaven v Liberci-Perštýně. Chrám slavnostně vysvětil litoměřický biskup Emanuel Jan Křtitel Schöbel 8. září 1888, tedy před 130 lety.

16. litoměřický biskup Anton Alois Weber je relativně známou postavou, s níž jste se měli možnost seznámit mj. v monotematickém čísle Zdislavy před pěti lety, kdy jsme si připomínali 65 let od jeho úmrtí. Letos, konkrétně 12. září, uplyne od jeho skonu již celých 70 let. Biskup, který symbolizuje česko-německé soužití v naší diecézi i jeho problematický konec, si naši pozornost zaslouží rozhodně i v současnosti.

Po období totality se v 90. letech dočkala částečné opravy a mnohdy i obnovy velká řada kostelů v naší diecézi. Mezi církevní stavby, které měly být dokonce v 70. letech odstřeleny (jako mnohé na děčínském okrese), patřil i kostel sv. Máří Magdalény v Kerharticích u České Kamenice. Zásluhou mnohých dobrodinců i administrátora farnosti Marcel Hrubého se však kostel podařilo po roce 1990 zásadním způsobem opravit a 19. září 1998, tedy před 20 lety, jej slavnostně znovuvysvětil tehdejší generální vikář Karel Havelka.

S biskupem Weberem souvisí i další z výročí. V roce 1937 se jeho sekretářem stal žatecký rodák Josef Rabas, který však musel o devět let později opustit Československo. Na svou rodnou diecézi ale během své výtečné akademické dráhy v Německu a působení v Římě nezapomněl, udržoval s ní dílčí kontakty a především sepsal první ucelený Weberův životopis, který se právě před pěti lety dočkal i českého vydání. Josef Rabas byl za své zásluhy o diecézi 25. září 1998, tedy rovněž před 20 lety, jmenován čestným kanovníkem litoměřické katedrální kapituly. Zemřel ve věku nedožitých 95 let dne 23. srpna 2003 ve Würzburgu.

Mgr. Martin Barus

BAZILIKA NANEBEVZETÍ PANNY MARIE A KLÁŠTER V DOLNÍM ROČOVĚ

Historie kláštera obutých augustiniánů „Vallis beatae Virginis“ s kostelem Nanebevzetí Panny Marie se započala roku 1373, kdy byl založen Albrechtem starším z Kolowrat, prvním historicky doloženým přestavitelem dnes velmi rozvětveného rodu. Samotný Dolní Ročov v té době tvořil pouze dvůr s tvrzí, který vznikl nejpozději počátkem čtrnáctého století, při němž byl klášter, zvaný také Področov, zbudován. Výstavbě klášterního komplexu předcházela Albrechtova žádost o povolení založit na kopci nad tvrzí městečko, které od císaře Karla IV. získal roku 1352. Tak vznikl nedaleký městys Horní Ročov.

Prvních řeholníci přišli do kláštera roku 1376 a kostel by vysvěcen roku 1380, ovšem osud místa byl značně pohnutý. Období úpadku přišlo záhy. V patnáctém století byl klášter i s kostelem poničen během husitských válek. Přežil jen díky péči svých fundátorů, rodu Kolowratů, kteří měli právo disponibility a dohledu nad klášterními státky a průběžně se starali o jeho opravy. Největší rána pak dopadla za třicetileté války, přesněji roku 1631, kdy do Čech vpadli Sasové a ročovský klášter vyplenili a pobořili tak, že „křoviny v něm rostly.“ I tehdy se však projevila přízeň rodu Kolowratů a k roku 1648 byl celý komplex nákladně obnoven.

Temné časy pominuly s nástupem baroka a do Ročova přišla řada významných umělců. V letech 1715–1718 zde na žádost Norberta Leopolda Lištejnského z Kolowrat působil Jan Blažej Santini, který ukončil přestavbu klášterních ambitů, kaple a kostela, do jehož průčelí situoval mohutnou věž.

Žel, umístění kláštera s kostelem v údolí protékaném potokem se vymstilo v letech 1731, 1740 a 1745, kdy údolí zdevastoval přívalový déšť. V roce 1745 byl kostel i klášter poškozen natolik, že padlo rozhodnutí přistoupit k jeho celkové přestavbě. Kolowratové o ni požádali Kiliána Ignáce Dientzenhofera, jehož dva synovci zde byli v té době novici. Základní kámen kostela Nanebevzetí Panny Marie byl položen roku 1746. S odstupem můžeme bez nadsázky říci, že Dientzenhofer (pro něhož to bylo poslední dílo) místo proměnil v barokní perlu celého regionu, přestože dokončení přestavby komplexu se již nedožil a stavbu po něm převzal Anselmo Lurago. Sochařské výzdoby interiéru kostela se ujal Fr. I. Weiss a oltářů Josef Kramolín. K úplnému dokončení areálu došlo až počátkem 19. století.

Zvraty v historii místa tím však nebyly u konce. V roce 1950, v rámci nechvalně proslulé Akce K, byl klášter zrušen a řeholníci odsunuti a internováni v klášteře v Oseku. Klášter posléze sloužil jako věznice, kasárna a dokonce dětská psychiatrická léčebna, která zde byla od šedesátých let až do roku 1995. Zatímco kostel období socialismu přežil v poměrně dobrém stavu, vybavení kláštera vzalo za své, stejně jako například část severozápadního průčelí, které muselo ustoupit kotelně. Naštěstí, alespoň cenné tisky z klášterní knihovny jsou uložené v Městském muzeu v Lounech.

Po roce 1989 byl komplex navrácen řádu sv. Augustina, ale řeholníci se do jeho zdí nevrátili. Areál dlouho sloužil jako sklad humanitární pomoci Arcidiecézní charity Praha. Od roku 2014 jej má v nájmu umělecký sochař Jan Řeřicha, který se pustil do rekonstrukce kláštera a odklízení tun suti, kterou byla zavalená původní klášterní zahrada a dvůr. Jeho snem je učinit z kláštera opět živé místo, kde se budou konat koncerty a kulturní akce, a také zde zbudovat domov pro seniory.

Život se navrátil i do chrámu, který spadá pod lounskou farnost a kde byla obnovena tradice poutí. V neposlední řadě stojí za zmínku vzácná gotická opuková socha Področovské Madony ze 14. století, kterou sem roku 1373 ze svého hradu údajně přenesl Albrecht z Kolowrat. Področovské Madoně, která přečkala veškeré zlé časy, se přisuzuje mnoho zázraků a je umístěná na hlavním oltáři. Při každoroční pouti zaznívá i tzv. Ročovský Zdrávas, který byl složený právě její počest.

PhDr. Magdalena Dvořáková

Zajímavost:

Albrecht z Kolowrat zemřel roku 1391 a dle své vůle je v kostele pohřben. Jeho náhrobek se původně se nacházel uprostřed chrámové lodi, ale přestavbou došlo k jeho „posunu“ na pravou stranu.

Citované zdroje:

farnostlouny.com
hrady.cz
Mareš, Karel: K. I. Diezenhofer a přestavba dolnoročovského kláštera. Dostupné z: vejr.cz/regiz/archiv/osobnosti/diezenhofer.html
usti.idnes.cz/zachrana-klaster-dolni-rocov-rajska-zahrada-sochar-jan-rericha-dobrovolnici-177-/usti-zpravy.aspx?c=A170830_348707_usti-zpravy_vac2

Tradiční žehnání motocyklů v Dolním Ročově

V sobotu 21. července 2018 se od 13.30 hodin v Dolním Ročově konalo tradiční žehnání motocyklů, které začalo v dolnoročovském poutním kostele Nanebevzetí Panny Marie bohoslužbou slova. V letošním roce zastoupil místního duchovního správce kanovníka a lounského děkana Wernera Horáka, který toto žehnání tradičně provádí, generální vikář Mons. Martin Davídek. Bohoslužby se účastnilo okolo dvou stovek motorkářů, kterým po bohoslužbě slova generální vikář před kostelem požehnal stroje.

Foto: Dominik Faustus

NEPOMUCENUM

V prvním letošním čísle Zdislavy a v médiích vůbec v souvislosti s převozem ostatků Josefa kardinála Berana zpět do vlasti zaznělo zvláštně a přitom povědomě znějící slovo Nepomucenum, kde kardinál Josef Beran trávil závěrečnou část své životní pouti. Využili jsme prostoru v letním čísle a časové shody se služební cestou našeho koordinátora Dominika Faustuse, který měl možnost zažít pohostinství tohoto českého ostrova uprostřed Itálie, a rozhodli jsme se, že vám toto místo přiblížíme.

Pontifico Collegio Nepomuceno, tedy Papežská kolej určená pro bohoslovce z českých diecézí studující v Římě, vznikla 4. listopadu 1884, původně pod názvem česká kolej Bohemicum. U jejího zrodu stál papež Lev XIII. a českobudějovický biskup a pozdější arcibiskup pražský František Schönborn z Pauly. Zpočátku sídlila v prostorách německého semináře a hospice Santa Maria dell'Anima. Po vzniku Československé republiky pochopil papež Benedikt XV. nezbytnost Bohemicum rozšířit a jeho ideu převzal Pius XI. Ukázalo se však, že stávající Bohemicum není možné zvětšit ani modernizovat, a tak Pius XI. vyzval české, moravské i slovenské biskupy, aby pomohli s vybudováním nové, větší koleje. Sám zakoupil pozemek poblíž Laretánské baziliky a poskytl značný finanční obnos na výstavbu. Na biskupské poradě roku 1922 padlo jednomyslné rozhodnutí, že nová kolej ponese jméno Nepomucenum. V československých diecézích i mezi krajany se pořádaly sbírky a základní kámen byl posvěcen 31. května 1928. Stavba Nepomucena byla zadána věhlasnému italskému architektovi Castellimu, jehož organizační schopnosti a odborné znalosti umožnily stavbu zkompletovat v téměř zázračném termínu jednoho roku.

Současné prostory byly vysvěceny u příležitosti svátku sv. Vojtěcha dne 23. dubna 1929 a kromě bohoslovců poskytují přístřeší i Českému historickému ústavu v Římě, což je prestižní výzkumná instituce spadající pod Historický ústav AV ČR.

Nepomucenum sloužilo jako výchovný ústav pro církevní elitu, zpočátku pouze českou, po vzniku Československa ale samozřejmě i Slovenskou. Mezi významné exalumny patří mnozí pozdější biskupové, jmenujme alespoň Františka Zapletala, Josefa Berana, Jozefa Tomku, Antonína Aloise Webera... Styky Nepomucena s vlastí přerušila druhá světová válka a následně události roku 1948.

V době totality Nepomucenum sloužilo pro bohoslovce, kterým se podařilo překonat železnou oponu, ale nutno na rovinu přiznat, že sem v této době přicházeli i studenti „vyslaní" tehdejším režimem. K plnému návratu do běžného režimu došlo tedy až po roce 1989.

V současnosti je zde 18 českých bohoslovců a jeden slovenský, ale také kněží z Indie, Tanzánie a Kamerunu, kteří studují na římských univerzitách, takže oficiálním jazykem Nepomucena už není primárně čeština, ale italština. Brány Nepomucena ale nejsou uzavřené ani ostatním; využívají je krajané a o sobotách si zde asi třicítka českých dětí, které jinak navštěvují italské školy, doplňuje znalosti ryze českých předmětů. Každou první neděli v měsíci se tady koná česká mše pro veřejnost, pořádají se různé krajanské aktivity, setkání a přednášky. Stávajícím rektorem (od letošního roku) je Roman Czudek.

Nepomucenum tvoří dvě budovy. V hlavní sídlí kněží a bohoslovci a prostorná kaple sv. Václava, ale také zázemí, tedy kuchyně a prádelna a již zmiňovaný Historický ústav a knihovna. V postranní budově se nachází vrátnice a žijí zde setry boromejky, které pečují o praktický chod Nepomucena, tedy prádelnu, zásobování, kuchyň, úklid a v případě potřeby též pečují o nemocné studenty. V této budově se nachází i menší mariánská kaple. Mimochodem, boromejky v koleji působily od jejího vzniku

do roku 1978, kdy musely z politických důvodů odejít, ale v roce 2000 se do Říma opět vrátily. Nepomucenum je tak zároveň jediným místem působení českých sester boromejek v zahraničí.

Hlavním úkolem sester je vytvořit zázemí modlitby a být oporou všem, kdo v koleji tráví část své formace ke kněžství, ale žijí zde i sestry, které sami v Římě studují. Sestry se také starají o kontakt s Čechy žijícími v Římě a vyučují katechismus.

Zajímavost:

Setkání Jana z Pomuku s andělem

Socha, která zdobí fontánu před vstupem do Nepomucena, je dílem sochaře Petra Váni (mimo jiné autora sochy Panny Marie Immaculaty, která stále doufá ve svůj návrat na Staroměstské náměstí). Autor sochu nazval Setkání Jana z Pomuku s andělem a světce nám představuje ze zcela jiné perspektivy, než v jaké bývá běžně ztvárněn. Jedná se totiž o zpodobnění okamžiku, kdy se světcův pozemský příběh uzavírá a začíná nový život. Tonoucí světec vzpíná ruce vzhůru, drží se kříže, své víry a shora k němu již vztahuje ruce anděl. Socha byla na své místo instalována v roce 2012 a není bez zajímavosti, že kamenný originál, podle kterého tento bronzový odlitek vznikl, se nalézá na dně slapské přehrady, v místech, kudy dříve tekly slavné Svatojánské proudy. Své jméno získaly právě podle sochy tohoto světce, která ze břehu shlížela na rychle plynoucí řeku.

Citované zdroje:

http://www.boromejky.cz/211.htm
http://www.ceskenoviny.cz/zpravy/kolej-nepomucenum-je-dnes-mezinarodni-a-uci-se-v-ni-ceske-deti/1611930
http://www.nepomucenum.it/p/dejiny.html
www.mzv.cz - velvyslanectví České republiky při Svatém stolci
Znak Nepomucena: TJ Ryba, dostupné z: wikimedia.org/w/index.php?curid=5883613

Autor: PhDr. Magdalena Dvořáková
Fotografie: Dominik Faustus

Svatý Benno

Svatý Benno

Ačkoliv je sv. Benno patronem sousední drážďansko-míšeňské diecéze, jedná se u nás o takřka neznámou postavu. Životní osudy tohoto světce však mají s českým prostředím překvapivě mnoho společného.
O Bennově původu a mládí nemáme téměř žádné informace. Pocházel zřejmě z velmožské rodiny usedlé v Dolním Sasku a první bezpečná písemná zmínka o něm pochází z roku 1062, kdy byl královským kaplanem a kanovníkem kapituly sv. Šimona a Judy při císařské falci v Goslaru. V roce 1066 se stal 10. sídelním biskupem v Míšni.
Tamní diecéze patřila mezi nejstarší v regionu, byla založena císařem Otou I. v roce 968, tedy zhruba ve stejné době, kdy došlo ke zřízení biskupství v Praze. Míšeň tehdy (a i v celém středověkém období) představovala světské i církevní správní centrum celého regionu, tehdy nazývaného právě Míšeňsko. Pod pravomoc tamního biskupa spadali především původní slovanští obyvatelé Polabí a přilehlých krajů, kteří byli v období 10. až 13. století germanizováni vládnoucí německou vrstvou.

Biskup Benno se snažil odklánět od tradičního přístupu svých předchůdců, kteří christianizovali často za pomoci vojska, a tedy obvykle jen formálně. Jeho přístup spočíval v zakládání četných kostelů (i nových měst, např. Bischofswerdy či Bischheimu, které svým jménem dodnes odkazují na svého fundátora), dlouhodobém misijním působení i znalosti slovanského jazyka, který si sám osvojil. Ne nadarmo se mu dostalo označení „apoštol Slovanů“.

Na své pastorační působení však zdaleka neměl dostatek času. Krátce po jeho příchodu do Míšně se v Evropě rozhořel tzv. spor o investituru, tedy rozepře mezi císařem a papežem o vliv na jmenování biskupů a jejich uvádění do úřadů. Benno stál věrně na straně papeže Řehoře VII., a to i poté, co byl po likvidaci proticísařského povstání saské šlechty v letech 1073 až 1075, jehož se sice nezúčastnil, ale které zároveň nijak nepotlačoval, císařem uvržen do vězení. Po svém propuštění se dokonce angažoval ve volbě protikrále, za což byl zbaven biskupského úřadu. Návrat mu byl umožněn až v roce 1085, když zažádal o odpuštění u „císařova“ vzdoropapeže. Jak vidno, byla to komplikovaná doba plná zvratů.
Zvraty zažívalo i samotné Míšeňsko, které po potlačení vzpoury velmožů získal na čas jako léno český kníže Vratislav II., mimochodem mladší bratr zakladatele litoměřické kapituly Spytihněva II. a věrný císařův spojenec. Ostatně za své služby říši se v roce 1085 stal prvním českým králem. V té době již však Míšeňsko neovládal, neboť jej císař nově udělil v léno Jindřichovi z Eilenburgu, jehož potomci – dynastie Wettinů – vládli v Sasku až do roku 1918.

O Bennově episkopátu po návratu do Míšně existují spíše sporé zprávy. Vztahy s císařem měl stále poměrně napjaté a lze usuzovat, že právě v tomto období se o to intenzivněji věnoval christianizační a pastorační činnosti. Zemřel někdy v letech 1105 až 1107, v pozdějších legendách se ustálilo datum 16. června 1106.

Již od 13. století je doložena úcta k Bennovým ostatkům, které byly uloženy v míšeňské katedrále. Nesporným důkazem této úcty bylo i přenesení jeho ostatků do tumby uprostřed tohoto chrámu, které někdy kolem roku 1270 inicioval biskup Withego I. K masivnímu rozšíření Bennova kultu v celém Sasku došlo v průběhu 15. století, kdy byl také v Římě zahájen oficiální kanonizační proces. Míšeňského biskupa Benna vyhlásil za svatého papež Hadrián VI. až 31. května 1523. Došlo k tomu však už za zcela jiné nábožensko-politické situace. Sasko se po vystoupení Martina Luthera (1517) stalo kolébkou protestantismu, k němuž se přiklonila valná většina tamních obyvatel bez ohledu na to, že se jejich vlast právě dočkala prvního „domácího“ světce.

Při ustanovení luteránství jakožto oficiálního náboženství v Sasku byly v roce 1539 ostatky sv. Benna přeneseny na hrad míšeňských biskupů ve Stolpen a po dalších místech úkrytu byly v roce 1576 předány bavorskému vévodovi Albrechtu V., aby později spočinuly v mnichovském mariánském kostele (Frauenkirche), kde se těší úctě do dnešních dnů.

Podle legendy měl sv. Benno při svém sesazení z úřadu míšeňského biskupa uzavřít míšeňskou katedrálu

a klíč od ní vhodit do Labe. Když se po několika letech mohl opět vrátit do Míšně, zastavil se cestou v nedalekém hostinci, kde mu přistrojili rybu, v jejíchž útrobách se tento klíč našel. Sv. Benno je tak tradičně zobrazován jako biskup s rybou a klíčem.
Když bylo v roce 1921 obnoveno míšeňské biskupství (v důsledku reformace zrušené roku 1581), byť tehdy se sídlem v Budyšíně a později v Drážďanech (jedná se tedy o dnešní drážďansko-míšeňskou diecézi), stal se právě sv. Benno přirozeně jeho patronem. Vedle toho je také patronem Mnichova, Bavorska, rybářů a soukeníků. V Čechách se však s jeho kultem nesetkáváme.

Přesto jméno tohoto světce není zejména mezi českými kněžími zcela neznámé, a to nejen zásluhou křestních jmen několika mála jejich spolubratrů (vedle P. Benna Beneše, SDB, mám na mysli především dlouholetého děčínského a následně bořislavského duchovního P. Benno Rösslera). V někdejší Německé demokratické republice, tedy Východním Německu, existovalo od roku 1951 pouze jediné katolické nakladatelství, které sídlilo v Lipsku – St. Benno Verlag. Jeho produkce nebyla zdaleka tolik omezována jako v obdobných československých nakladatelstvích, a tak mohlo vydávat řadu u nás velmi žádané moderní (zejména pokoncilní) teologické literatury, která se alespoň touto cestou částečně dostávala i k našim čtenářům. Přes dílčí transformace toto nakladatelství existuje dodnes.

Mgr. Martin Barus

Ilustrace: St. Benno. Johann Michael Rottmayr (1656–1730). Dostupné z: wikimedia.org/wiki/File:Johann_Michael_Rottmayr_001.jpg

SBORNÍK 150 LET FILIPOVA

150 JAHRE PHILIPPSDORF

Filipov, malá příhraniční ves ve Šluknovském výběžku, je jedním z nejproslulejších mariánských poutních míst litoměřické diecéze. A také jedním z nejmladších. Oproti Hejnicím či Bohosudovu, kam poutníci směřovali již od středověku, se dějiny Filipova jakožto poutního místa začaly psát teprve v roce 1866.

150 let, které nedávno uplynuly od mimořádného milostného uzdravení Marie Magdaleny Kade, bylo ve Filipově vskutku dynamicky naplněno. Od prvních děkovných procesí a nadšeného budování milostné kaple i poutního kostela, přes velký rozvoj poutního místa spjatého v letech 1885 až 1945 s redemptoristy a nucený odchod většiny místního německy hovořícího obyvatelstva, až po stavební obnovu baziliky za doby působení P. Zdeňka Maryšky a pojímání Filipova jakožto svorníku v rámci česko-německých vztahů. K posouzení těchto událostí, zvratů a významů, ale i dalších okolností dějin tohoto poutního místa, byla v září 2016 svolána konference s prostým názvem „150 let Filipova. 150 Jahre Philippsdorf“.

Po takřka dvou letech spatřila světlo světa i stejně nazvaná publikace. Její slavnostní představení veřejnosti se konalo v bazilice Panny Marie Pomocnice křesťanů ve Filipově v neděli 8. července 2018, v rámci koncertu Dagmar Zelenkové (soprán) a Václava Krahulíka (varhany), který byl součástí XII. ročníku cyklu Varhanní duchovní hudba ve Filipově, a to za účasti více než 200 osob. O sborníku promluvili generální vikář litoměřické diecéze Mons. Martin Davídek a archivář Biskupství litoměřického Mgr. Martin Barus, editor představované publikace.

Výsledný sborník obsahuje v prvé řadě příspěvky z výše zmíněné konference. Čtenář se tedy může seznámit s texty hodnotícími uzdravení Marie Magdaleny Kade z 13. ledna 1866 z historického, medicínského i teologického hlediska. Další články se věnují stavební historii baziliky i jejímu liturgického významu, opomenuta nebyla ani řeholní společenstva (nejprve redemptoristé a od roku 1990 salesiáni) spravující poutní místo. Zvláštní pozornosti se pak dostalo také zhodnocení role Filipova v rámci česko-německých vztahů zvláště po roce 1945.

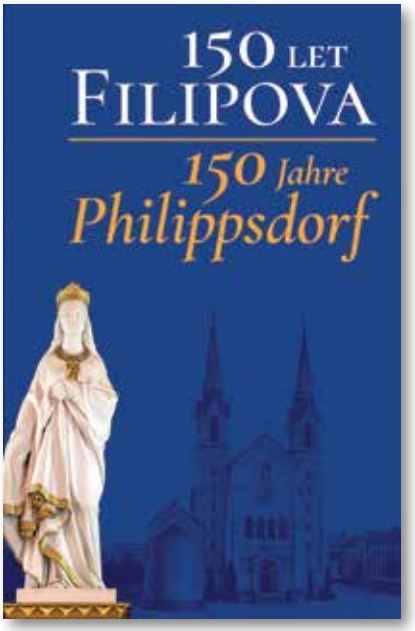

S ohledem na budoucí čtenářskou obec, ale i na skutečnost, že autory jednotlivých příspěvků byli čeští i němečtí odborníci, je celý sborník pojat kompletně v česko-německé podobě – každý příspěvek byl otištěn ve svém originálním jazyce a následně je ve sborníku uveřejněn i jeho překlad do němčiny, případně do češtiny. Druhá část publikace je tvořena edicí původních akt biskupské komise, která zkoumala uzdravení Marie Magdaleny Kade. Tento unikátní a dosud jen dílčím způsobem známý a využívaný pramen obsahuje autentická svědectví o událostech 13. ledna 1866 a přibližuje tak samotné počátky filipovského poutního místa. V edici je publikován původní německý text opatřený paralelním současným českým překladem.

Sborník „150 let Filipova. 150 Jahre Philippsdorf“ vydalo Biskupství litoměřické ve spolupráci s nakladatelstvím Pavel Mervart za podpory Česko-německého fondu budoucnosti. Publikaci, čítající více než 700 stran, je možné zakoupit (za 490 Kč, resp. 20 €) na recepci Biskupství litoměřického, ve filipovské bazilice, rumburské Loretě a dále v e-shopu nakladatelství Pavel Mervart i knihkupecké síti Kosmas.

Obsah sborníku

(s českými názvovými variantami jednotlivých příspěvků):

Josef Hřebík: Prorok Elíša křísí mrtvého (2Kr 4,8–37)
Martin Barus: Písemné prameny k „filipovským událostem“
Milan Zbořil: Filipovské události z lékařského pohledu
Prokop Brož: Teologická reflexe nad událostmi ve Filipově v roce 1866
Klára Mágrová: Stavební historie Filipova
Stanislav přibyl: Papežské baziliky jako právní a liturgický fenomén
Kristina Kaiserová: Převzetí poutního místa ve Filipově kongregací Nejsvětějšího Vykupitele (redemtoristé) roku 1885
Martin Leitgöb: Duchovní správa na poutním místě a lidové misie: působení redemptoristů ve Filipově
Benno Beneš: Salesiáni Dona Boska – ale nejen oni sami – opatrují 25 let poutní místo Filipov
Geburg Thunig-Nittner: Spojeni v duchu – Filipov a sdružení Ackermann-Gemeinde
Kázání Mons. Jana Baxanta, biskupa litoměřického, při mši svaté v bazilice minor Panny Marie Pomocnice křesťanů ve Filipově 13. září 2016
Edice akt biskupské vyšetřovací komise k „filipovským událostem“ z let 1866–1872

Mgr. Martin Barus

SBORNÍK 150 LET FILIPOVA
150 JAHRE PHILIPPSDORF

S Radkem Rejškem

varhany za památnými varhanami kostelů litoměřické diecéze

Varhany farního kostela sv. Václava v Radíčevsi u Žatce aneb za pět minut dvanáct

Radíčeves u Žatce

Varhany po rekonstrukci

Kostel sv. Václava v Radíčevsi u Žatce patřil dlouho k typickým zjevům kraje, kde se značné množství církevních památek nacházelo ještě dlouho po roce 1989 (a v mnoha případech stále nachází) ve stavu více než žalostném. Ono stačí vyjet do okolí Žatce a Podbořan na pomezí doupovského vojenského prostoru a trochu se po zdejších kostelech porozhlédnout... V případě kostela v Radíčevsi se však podařilo tento vývoj směřující k zániku zvrátit. Kostel je dnes opravený, fasáda do okolí svítí novotou a dostalo se i na vnitřek.

Příběh zdejších varhan je výmluvný. Před mnoha lety jsem tento kostel navštívil a konstatoval, že je zde torzo mechanického zásuvkového nástroje zhruba z poloviny 19. století, rozkradené a vandalsky poničené. Že jde o dílo libouchecké varhanářské dynastie Fellerových jsem tehdy nepoznal (ono kromě některých znaků na skříni ani nebylo příliš z čeho) a do svých poznámek jsem si zapsal „Zničeno"...

Na sklonku roku 2016 jsem jel cosi vyřizovat se žateckým děkanem P. Špačkem. Po splnění „mise" jsem nastartoval auto a chystal se vyjet z parkoviště, když na mě P. Špaček zamával, ať počkám, že si ještě na něco vzpomněl. Svěřil se mi, že se chystá velká oprava kostela sv. Václava v Radíčevsi a že se na kůru nachází torzo varhan, které stavební firma nejspíš odstraní a zlikviduje, aby nepřekáželo stavební činnosti. Rezolutně jsem prohlásil, že toto se nesmí stát a že i kdyby se z nástroje zachovala „jen" použitelná vzdušnice, tak se vyplatí tam zajet a torzo rozebrat a uložit. A tak jsem se zeptal: „A kdy se začne? Po Novém roce bych to mohl řešit." Jenže P. Špaček opáčil: „Oni se do toho pustí už za čtrnáct dní..." Polkl jsem naprázdno a jediné, na co jsem se zmohl, bylo: „Aha… Tak jo..."

Následovala nekonečná série telefonátů s varhanáři, u nichž jsem předpokládal, že by za hodně „mrzký" peníz byli ochotni pomoci. Byl jsem rozhodnutý tuto akci i částečně sponzorovat z vlastních prostředků. Jak jsem předpokládal, nikdo volné časové kapacity neměl. Až nakonec pan Petr Nožina starší. Původní předpoklad a dohoda vyzněla v tom smyslu, že varhany pouze rozebereme a uskladníme v diecézním depozitáři, což je již léta nepoužívaný kostel, leč v relativně slušném stavu. Ale pak se naskytla neuvěřitelná příležitost: jistá dárkyně, která chtěla zůstat v anonymitě, se rozhodla věnovat prostředky na obnovu těchto varhan. Vzhledem k tomu, že jsem to považoval za zázrak, rozhodl jsem se věnovat celému případu čas a úsilí.

Varhany (no, to zní hrdě, spíše by se slušelo napsat „kusy varhan") byly převezeny do dílny P. Nožiny s tím, že se pokusí je doplnit a uvést do stavu schopného zpětné instalace na kůr a používání. Nástroj nebyl a není památkově chráněn, takže jsem mohl přistoupit i na jisté „licence" ve smyslu použitého píšťalového materiálu, technického řešení a podobně. Z veškerého píšťalového fondu se totiž dochovalo pouze několik neskutečně znečištěných a červotočivých píšťal subbasu. Mezitím jsem srovnávací metodou zjistil, že skutečně půjde o malé dílko libouchecké dílny Fellerů, takže již bylo čeho se chytit při zhotovování replik některých dílů.

Varhany před rekonstrukcí (Fotografie: archiv autora)

A na podzim roku 2017 byl nástroj vrácen zpět na kůr – zkompletovaný a hrající. Opět jsem si ověřil, že funkce organologa může být někdy podobně vzrušující jako adrenalinové sporty.

Dispozice varhan kostela sv. Václava v Radíčevsi:
Manuál: Gedeckt 8´, Viola 8´, Flöte 4´, Principal 4´, Octav 2´, Mixtur 2 x
Pedál: Subbass 16´, Octavbass 8´

Jak bylo tehdy již běžné, manuál i pedál mají plně chromatickou spodní oktávu a manuál končí tónem c3. Nepříjemná je ale skutečnost, že pedál končí již tónem f0 (malé f).
S ohledem na přeci jen poněkud omezené finanční možnosti nebylo obnoveno nožní čerpání vzduchu a vzduchové hospodářství je zajištěno elektrickým ventilátorem a klínovým zásobníkem s regulátorem. Stará měchová soustava s nožním čerpacím měchem se totiž při rozebírání definitivně naprosto rozpadla. Jistě však nebyla původní, protože šlo o plovákový zásobník moderního typu, takže z hlediska „památkové podstaty" k újmě nedošlo.

Co dodat na závěr? Varhany farního kostela v Radíčevsi se podařilo zachránit skutečně v posledních okamžicích. Stačilo, kdyby stavební firma přišla o něco dříve a „to překážející dříví" z kůru nenávratně zlikvidovala. Pokud je mi totiž známo, tak varhany byly oficiálně považovány za „zničené" nebo dokonce za „zaniklé", takže jejich osud nikdo nijak moc neřešil. A také ještě nebýt iniciativy hudbymilovného P. Špačka a anonymní dárkyně...

Radek Rejšek

Příběhy apoštolského vyznání víry

V minulém biblickém seriálu Zdislavy jsem se společně s vámi zamýšlel nad jednotlivými postavami bible. Po letech bych rád navázal trochu jiným tématem, které je však taktéž úzce spjato s výraznými osobnostmi bible. Když Pán Bůh dá, chtěl bych nabídnout biblické náměty k našemu apoštolskému vyznání víry – „credu". Je to ono kratší vyznání, které recitujeme na začátku růžence; při svátečních mších recitujeme „nicejsko-konstantinopolské" vyznání, které do hloubky osvětluje božskou podstatu Ježíše Krista. Apoštolské vyznání je společné všem křesťanům bez ohledu na denominaci. Jednotlivá slova nebo jednotlivé obraty bych chtěl alespoň částečně vyložit na pozadí velikých biblických postav, jejich příběhů či jejich úvah. Začněme tedy prvním a zároveň nejvýznamnějším slovem vyznání: „věřím".

„VĚŘÍM" U ABRAHÁMA I.

Velmi důležité je, podobně jako pro všechny významné pojmy bible, trochu rozebrat etymologii slova „víra" v hebrejštině. Hlavní slovo pro víru je „aman" (stejný základ jako „amen"). Tento pojem původně znamená „pevný základ", tedy to, o co se mohu s důvěrou opírat, to, na čem lze postavit odolnou a trvalou stavbu. V žalmech v tomto smyslu často čteme: „Hospodin je má skála, má tvrz, nepohnu se." Dobře ze svých životních zkušeností víme, že pro naplněný život potřebujeme opory. Někdy je hledáme v majetku, v seberealizaci a v úspěchu, nejčastěji však tušíme, že trvalejší, jistější a hlubší opora je v dobrých vztazích (rodina, přátelé, společenství). A bible jistě v tomto smyslu hovoří i filosoficky logicky, že ten nejpevnější, nejtrvalejší vztah je pouto s Bohem. Vždy, když ukončujeme modlitbu slovem „amen", můžeme myslet na to, že zde prohlašujeme „věřím" = stojím zde na pevné skále, jsem zde bezpečný přede všemi ohroženími jako v nedobytné tvrzi, v rozkolísanosti, nejistotách, obavách a úzkostech se mohu celou svou bytostí opřít o pevný, mocný sloup. Bůh je ta skála, Bůh je ta tvrz, Bůh je ten sloup.

Druhé významné slovo pro víru je „batah". Tento výraz znamená „důvěra, spolehnutí se, spočinutí". Dalo by se říci, že toto slovo vyjadřuje pohyb a činnost víry – jak se k „aman", pevnému

základu, stavět, jak vůči němu jednat. „Batah" zde znamená: Důvěřuj Bohu – pevné skále, spolehni se na Boha – neotřesitelný sloup, spočiň v Bohu - bezpečném úkrytu. A to celou svou myslí, celým svým srdcem, celou svou silou.

A zde se konečně dostáváme k nejvýraznější postavě víry – k Abrahámovi. „Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu," říká Hospodin Abramovi. „A Abram se vydal na cestu, jak mu Hospodin přikázal." V tomto zásadním povolání k víře je praotec víry vybízen, aby opustil veškeré dosavadní jistoty (domov, rodinu, majetek) a nechal se vést Bohem, který se od nynějška stává jeho novou a vlastně jedinou jistotou. Abram reaguje, ostatně jako vždy, poslušností a důvěrou vůči Hospodinu. Hospodin se pro něho tedy stává stále více pevnou jistotou (amen) a Abram za ní bez váhání putuje do pozemského neznáma, přičemž stále hlouběji pociťuje důvěru a spočinutí v Božím niterném pokoji. Abram se zde stává celoživotním poslušným poutníkem za Božím zaslíbením: „Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velké učiním tvé jméno. Staň se požehnáním! ... V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země." Zaslíbení, tedy cíl putování, je nový domov, nové společenství bez hranic, dar „velikého jména". Tedy veškeré podmínky pro plně rozvinutý a plodný život. Putování víry je sice spjato se sebezáporem, cíl víry je však plnost vztahově bohatého a plodného života.

R.D. Mgr. Jiří Voleský

Poutě a slavnostní mše v diecézi září – říjen 2018

V pátek 14. září od 16.30 hodin v bazilice Navštívení Panny Marie v Hejnicích – Svátek Povýšení svatého kříže.

V sobotu 15. září v bazilice sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí – Diecézní pouť rodin ke svaté Zdislavě (spoluorganizuje DCR), mše svatá od 11 hodin.

V neděli 16. září v 18 hodin v Litoměřicích, v kostele sv. Ludmily na Kapucín. náměstí - poutní bohoslužba - Svatoludmilská pouť.

V neděli 23. září od 14 hodin se koná v Malé Bukovině, v kostele sv. Václava - Svatováclavská pouť - mše svatá ke cti sv. Václava, patrona obce.

V pátek 28. září v 10.30 hodin v Lovosicích, v kostele sv. Václava - Svatováclavská mše.

V pátek 28. září od 16.30 hodin v bazilice Navštívení Panny Marie v Hejnicích – Slavnost sv. Václava, mučedníka, hlavního patrona českého národa.

V pátek 28. září v 17.30 hodin ve Šluknově, v kostele sv. Václava - Svatováclavská mše.

V pátek 28. září od 18 hodin v Bělé pod Bezdězem, v kostele sv. Václava, mše sv. za sv. Václava.

V pátek 28. září od 11 hodin v Blíževedlích, v kostele sv. Václava, mše sv. za sv. Václava.

V pátek 28. září v 10.30 hodin v Lovosicích, v kostele sv. Václava, mše sv. za sv. Václava.

V pátek 28. září v 15 hodin ve Vysočanech (Chomutov), v kostele sv. Václava, poutní mše sv. za sv.Václava.

V pátek 28. září v 17 hodin v Jablonci n. N., v kostele Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, mše sv. za sv. Václava.

V neděli 30. září v 9.30 hodin v Rovensku pod Troskami, v kostele sv. Václava, mše sv. za sv. Václava.

V neděle 30. září v Brozánkách, v kostele sv. Václava, mše sv. za sv. Václava.

V neděli 30. září ve 14 hodin v Rychnově u Jablonce nad Nisou, v kostele sv. Václava, mše sv. za sv. Václava.

Ve čtvrtek 4. října v 16.30 hod. mše sv. v bazilice Navštívení Panny Marie v Hejnicích - památka sv. Františka z Assisi.

V sobotu 6. října v 10 hodin v Květnově, v kostele navštívení Panny Marie, vikariátní pouť, procesí od 10 hodin od křížku.

V sobotu 6. října v 11 hodin v bazilice sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí - Pouť ke svaté Zdislavě - Perle české šlechty.

V neděli 14. října v Roudníkách, v kostele sv. Václava, mše sv. za sv. Václava.

V pátek 28. října v 9 hodin v Mostě, v kostele sv. Václava, mše sv. za sv. Václava.

Rozhovor se spisovatelem a přírodovědcem

RNDr. Miloslavem Nevrlým

RNDr. Miloslav Nevrlý (*29. října 1933) se narodil v Praze, kde vystudoval nejprve reálné gymnázium a posléze Přírodovědeckou (tehdy Biologickou) fakultu UK. Po studiích natrvalo usídlil v Liberci, kde získal místo zoologa a později i vedoucího přírodovědeckého oddělení v Severočeském muzeu.
Míla Nevrlý není ale jen přírodovědec, ale také uznávaný autor (a držitel ceny Ivana Dejmala za rok 2017), jehož knihy ovlivnily generace mladých lidí, především skautů. Kniha Karpatské hry je dodnes považována za kultovní, ale oblibě se těší i jeho další výpravně cestopisná díla, např. Kniha o Jizerských horách anebo Nejkrásnější sbírka a půldruhé desítky dalších. Zcela z jiného soudku je jeho zatím předposlední knížka Podivuhodné chvíle se Sluneční písní, kterou vydalo Ruprechtické farní sdružení a jejíž výtěžek byl věnován domu služeb seniorům "U Antonína".
A protože letos na podzim se Míla Nevrlý dožívá významného jubilea, rozhodli jsme se s ním udělat rozhovor a malinko jej čtenářům Zdislavy představit.

Mílo, vím, že ve své skromnosti se bráníš, abys byl označován za významného spisovatele, případně Tvé knihy za kultovní, nicméně velké množství dotisků, obrovské náklady a jejich beznadějná vyprodanost svědčí o opaku. Zkus překonat svoji skromnost a řekni mi, jestli tě aspoň trochu těší, že i dnes se najde dostatek mladých lidí, kteří dají přednost Tvým knížkám před různými elektronickými vymoženostmi?

To víš, že mě to těší, ale před lety, v roce 1976, kdy vyšlo první vydání Knihy o Jizerských horách, jsem se až ulekl masivního zájmu čtenářů, stovek neznámých anonymních lidí, od kterých jsem dostával laskavé dopisy a v nich i jejich fotografie nebo kresby. Totéž se opakovalo o šest roků později, po prvním vydání Karpatských her. „Portfolio“ jejich čtenářů bylo sice jiné než u Knihy o Jizerských horách, byli to většinou mladí lidé, tehdy - za komunistické normalizace - ještě tajní skauti, woodcrafteři, trampové, horští samotáři, někdy podivíni, ale z jejich dopisů vyzařovalo stejné nadšení, že někdo vyjádřil i jejich myšlenky, touhy, představy. Pro mne ty dopisy byly zase důležitým poznáním a mementem, že je nutné nést odpovědnost za každý napsaný řádek, kterým chci lidem sdělit něco, co třeba dosud neznají a o čem nevědí, nebo jim ukázat krásu světa, do kterého se narodili. Abych se vrátil k poslední větě Tvé otázky: nevím, mají-li ale s tím vším „elektronické vymoženosti“ něco společného. Já sám jako pětaosmdesátiletý arcikmet je používám jen zcela okrajově a omezeně, ale doneslo se ke mně, že třeba Karpatské hry i další moje texty plují kdesi vesmírem po internetu. Nevím, je-li to dobře nebo ne, ale nic s tím nenadělám a ani nadělat nechci.

Vracíš se Ty sám někdy ke svým knihám? Anebo jejich sepsáním se pro Tebe každý jednotlivý příběh uzavírá?

Nevím, myslíš-li „vracením se“, že si svoje staré texty občas znovu přečtu nebo jestli je v dalších vydáních opravuji či doplňuji. Nejsou to vlastně ani „normální“ knihy s příběhy, osobami a s plynoucím dějem. Navíc – a nevím, nemám-li se za to vlastně stydět – jsem vlastně téměř žádnou z knih nenapsal sua sponte, tedy sám od sebe, ale až když mě někdo o text požádal. Některé, třeba Nejkrásnější sbírka, vycházely napřed tři roky v časopise pro skautskou mládež, Chvály Zadní země byly poprvé otištěny v jednom z čísel 4. ročníku Občasníku roverských kursů LŠ a podobně i další. Rozšířil jsem vlastně jen Knihu o Jizerských horách, a to její druhé vydání, které vyšlo roku 1981. Rozsah prvního vydání omezilo totiž tehdejší Severočeské nakladatelství na požadovaných tři sta stran rukopisu, a to pro „očekávaný malý zájem čtenářů“. Teprve, když byla kniha během několika dní rozebrána a dostal jsem za ni dostal Krajskou nakladatelskou cenu, jsem směl další vydání rozšířit. Vzniklo tak dalších dvanáct kapitol. Její třetí a čtvrté vydání jsem již prakticky nedoplňoval ani neaktualizoval, všechno se tehdy v Jizerských horách měnilo tak překotně, že bych změny ani nestačil evidovat, natož včleňovat do knihy. Ani Karpatské hry bych se neodvážil po více než třetině století doplňovat či měnit, hodně toho za tu dobu ´odešlo s větrem´.

Znám mnoho lidí, kteří si právě Tvou knihu Karpatské hry brali s sebou do ciziny, buď pro inspiraci, anebo jako zdroj duchovní síly, a to i tací, kteří odcházeli navždy, do emigrace. Přitom mnozí z nich v rumunských Karpatech nikdy nebyli, kniha pro ně byla spíše návodem, jak prostřednictvím Tebou navržených her žít ve skromnosti a pokoře. Pověz mi, kde jsi pro takto koncipovanou knihu čerpal inspiraci?

Je-li pravda, co v první větě říkáš, pak mě to nejen velice těší, ale i dojímá. Také Karpatské hry vznikly totiž obdobně, jak jsem uvedl v předchozí odpovědi. Tedy (nehezké slovo) „na objednávku“. Tehdy, tedy koncem sedmdesátých let, vydávali v Ústí nad Labem nadšení vysokohorští turisté Leopold Kukačka a Vláďa Slouka první, snad i napůl pokoutně a primitivně tištěné jednoduché průvodce rumunskými horami, do nichž, po letech zákazů, směli Čechoslováci začít cestovat. Mapy ani průvodce, ani české ani rumunské, na knižním trhu nebyly. Leoš i Vláďa se někde dozvěděli, že jsem po sedm roků, v letech 1975–1981 vodil liberecké rovery (po zákazu skautingu v roce 1970 již „tomíky“, tedy členy TOM, turistických oddílů mládeže) na třítýdenních putovních táborech po rumunských Karpatech. Prošli jsme za tu dobu pětatřicet pohoří. Chtěli, abych některá z oněch pohoří popsal do jejich průvodců. Sdělil jsem jim, že bych to nedokázal, protože jsme po Rumunsku chodili úplně „nadivoko“, bez cest, a v chatách, pokud v těch horách byly, jsme nikdy nespali. Nabídl jsem jim ale místo toho krátké popisy všech pohoří, které jsme prošli. Ty popisy jsem původně psal pro účastníky našich puťáků, aby věděli, kudy jsem je po sedm let v červenci a srpnu vlastně vláčel. Popisy se mi zdály krátké a tak jsem je doplnil i hrami, které jsem za svého dávného mládí „hrával“ sám se sebou při mých osamělých cestách po slovenských Karpatech. Tedy v dobách, kdy moje vlast, Československo, byla obtočena ostnatými dráty, někde nabitými i elektrickým proudem, a bylo nemožné cestovat kamkoli za ně. Karpatské hry díky Leošovi i Vláďovi vyšly v této ´neturistické´ podobě a jsou navíc výrazně tématicky rozděleny na dvě části: na hory a na hry. Často se stává, že někdo o knize hovoří jako o Karpatských horách. Myslím, že ti, kdo – jak říkáš – si berou tuhle moji tenkou knížku sebou do ciziny, to dělají kvůli hrám a ne horám, které třeba sami ani nikdy nenavštívili. Hry jsou asi univerzální, lze je hrát kdekoli a kdykoli. Vzhledem k tomu, že Karpatské hry vyšly již v osmém vydání, zdá se, že se jim podařilo alespoň trochu se ztotožnit s myšlenkami, touhami a snad i radostmi dlouhé řady lidí, kteří vnímají život stejně nebo podobně jako já.

V čem si myslíš, že je pro současné lidi přínosná myšlenka sepjetí s přírodou, skautství?

Asi nejsem tím pravým člověkem pro teoretizování o čemkoli, natož o myšlenkách ´sepjetí s přírodou´. Myslím, že všechno je vlastně docela jednoduché. Přesto, že dnes existují stovky knižních titulů, nejčastěji anglofonních, o tzv. „environmentální výchově“ z nejrůznějších hledisek, a kdo je nezná a necituje není „in“, stačí mít v mládí, nejlépe již od rodičů, pouhý dobrý vzor. Exempla trahunt, příklady táhnou, to platilo odjakživa. Organizovaná hnutí pro mládež, jsou-li správně vedena, rodičovský příklad jen umocní. Tedy skauting, Liga lesní moudrosti (woodcraft). Stejně spjatí s „přírodou“ (ten pojem je značně mnohotvárný a vlastně nejasný, rozmlžený!) mohou být i ti neorganizovaní nebo jen trochu organizovaní. Trampové, turisté samotáři. Myslím, že lidstvo je bytostně „spjato s přírodou“ za dlouhé desetitisíce roků své existence natolik, že několik posledních staletí ve městech ono hlubinné sepjetí, byť třeba i svírané stále úpornějšími ´elektronickými vymoženostmi´, nemůže z lidské paměti vymazat.

Ty sám jsi procestoval kus Země. Jistě, v každém období to člověka táhne jinam, ale jak je to dnes, který kout světa máš nejraději?

Myslíš-li Zemí naši zeměkouli, pak jsem z ní „naživo“ viděl, kvůli tomu, že jsem prakticky celé dychtivé, po dálkách toužící mládí prožil v komunizmu, který většině občanů znemožnil svobodně cestovat, jen pranepatrný kousek. Bude to znít jako „znouzectnost“, ale nemyslím, že bych byl tím nějak připraven o vnímání krás světa a mohutností přírody, to se žádnému zločinnému režimu nemůže podařit. Na svých cestách po slovenských horách i českých nížinách jsem asi prožíval (alespoň jsem o tom přesvědčen) stejná okouzlení, která by na mne třeba čekala na druhém konci zeměkoule. Právě tohle jsem se neuměle pokoušel vtělit do některých svých textů o naší přírodě a jejich dětech, kamenech, rostlinách, zvířatech. V mládí jsem měl nejraději rašeliniště, horská vrchoviště, zejména Velkou jizerskou louku na česko-polské hranici. Během života, takových míst, k jejichž kráse již nic nelze přidat, pomalu přibývalo: na Slovensku, v polských pojezeřích, u karpatských jezer. Nakonec jich bylo asi deset.

Ráda bych se trochu více zastavila u Podivuhodných chvílí se Sluneční písní. Kniha obsahuje deset volných vyprávění, ve kterých, jak sám píšeš v úvodu, se snažíš mladým lidem přiblížit krásu a mohutnost přírody i prostotu a hloubku slov sv. Františka z Assisi, kterými vzdává díky Stvořiteli. Zmiňuješ, že sis Sluneční píseň (někdy také zvanou Chvalozpěv stvoření) s sebou vozil na cesty, ručně opsanou, a čítal ji za hvězdných nocí. V čem tě tolik uchvátila?

Také tahle nepatrná knížka vznikla vlastně „na objednávku“, podobně jako již několik předchozích. I ona byla napřed publikována na pokračování časopisecky, a to v měsíčníku Obrázek libereckých farností. Někdy v roce 2006 zazvonil telefon. Volající se představil jako bratr Felix z františkánské komunity v libereckých Ruprechticích při kostele sv. Antonína Paduánského a redaktor zmíněného Obrázku. Prý se od kohosi dozvěděl, že jsem doktor historických věd a požádal, abych pro Obrázek napsal články o zdejších vesnických kaplích. Ulevilo se mi, řekl jsem mu, že jsem doktor pouhých přírodních věd. Tak lehce to ale nešlo, bratr Felix se tím nenechal odbýt. Část Obrázku je prý věnována i libereckým katolickým skautům, a tak poprosil, abych pro ně napsal „něco o přírodě“. Napadla mě Sluneční píseň Giovanna Bernardoneho, již osm století známého jako sv. Františka z Assisi. Bratr Felix souhlasil a věnoval mi za tím účelem i dvojdílné, víc než tisícistránkové Františkánské prameny. A bylo to. O dva roky později mě požádal Pavel Eliáš, jeden z ruprechtických farníků, o souhlas. Chtěl moje texty vydat v samostatné knížce jako odměnu sponzorům vznikajícího stacionáře při tamní faře. Souhlasil jsem a připsal ještě několik málo kapitol. Náklad byl rychle rozebrán, rozprodán. Jeden výtisk se dostal do rukou mému o sedm roků mladšímu příteli Alfrédu Schubertovi z Prahy a stalo se něco stěží uvěřitelného. Nechal knížku – z větší části na vlastní náklady – přeložit do španělštiny a v pouhých asi třiceti kusech ji vydal tiskem. Požádal papežskou nunciaturu v Praze, aby se pokusila jeden výtisk doručit papeži Františku I. Prý se tak stalo, ale jistotu, dostala-li se kniha do správných rukou, Fredy nemá a asi mít již nebude. Ale nevzdává to, bylo by to ale na dlouhé povídání.
Teď bych měl odpovědět i na poslední větu Tvé otázky, totiž čím mě Píseň bratra Slunce uchvátila. Jenže bych to nedokázal líp, než jak jsem to před lety do té knížky napsal. Před týdnem jsem se dozvěděl, že Pavel Eliáš chce do Vánoc vydat Podivuhodné chvíle se Sluneční písní ve druhém vydání. Takže třeba postačí si jen těch pár týdnů počkat :-)

Nemyslíš si, že mezi Tvými "karpatskými hrami" pro malé bratříčky, jak sám čtenáře oslovuješ, a Chvalozpěvem stvoření je drobná paralela, že, byť možná nevědomky, Ti byla inspirací?

Možná, že ano. Spíš ale než inspirací, tak – velice opovážlivě řečeno – jakýmsi mým vnitřním souzněním se svatým Františkem a jeho náhledem na stvořený svět. Tedy podobným souzněním, o kterém se – stejně opovážlivě - domnívám, že občas může nastat mezi mnou a duchovně spřízněnými čtenáři Karpatských her.

Cesta poutníka i cesta poustevníka je vždy cestou samoty, byť svobodně zvolené. Myslíš si, že je přínosné být sám, umět být sám?

Jsem přesvědčen, že ano, není to ostatně nic nesnadného, alespoň pro mne. Jezdíval jsem sám i na několik týdnů do zapadlých koutů rumunských Karpat nebo rumunského Podunají; za časů univerzitních prázdnin jsem se sám toulal po slovenských horách, samotnému mi bylo dobře, člověka v horách, mimo ´hluk světa´, napadá i víc věcí než ve společnosti halasných lidí. Nicméně bych nerad budil dojem nerudného samotáře. Stejně rád jsem jezdíval se svými přáteli i na veselé až bohatýrské „Síče“, jak jsme, podle opevněného ostrova záporožských kozáků na řece Dněpru, říkali našim občasným bujným několikadenním setkáním.

Je rozdíl mezi samotou a osaměním, a jak v knize píšeš, i stáří a nemoc mohou člověka obohatit. V čem ty sám, muž požehnaného věku, spatřuješ pozitiva stáří?

Lidské osamění, které musí být velice bolestné a tíživé, jsem, Bohu díky, nezažil. Mám tři děti, řadu vnuků dokonce již i pravnuka, často se vídáme, jezdíme na společné dovolené. Samozřejmě, i uprostřed rodiny, tedy pokrevních lidí, lze zažít hlubokou, a tím tragičtější osamělost. Pozitiva dobrého stáří jsou nesporná, když totiž člověk pokorně, vědoucně a nakonec i rád a vděčně přijme nevyhnutelnost stárnutí a smrti. Všechno postupně tiše uplývá, ztrácí na smyslu a ceně. Bratr Čas se o to stará, neztrácí ani okamžik. Čím vším jsem se jen v mládí trápil! Nyní až vesmírný klid. Jsem dokonce rád, že jsem již o dva roky starší než onen mexický stařec ze Sedmi statečných. Stačí jen děkovat za to, že dosud lze vdechovat vonný jitřní vzduch. Pozorovat, jak podzimním nebem odlétají ptáci na jih. V nočním tichu číst knihu Kohelet.

Máš nějaký sen, který by sis rád splnil?

Sen člověka v devátém životním decenniu by měl asi souviset s předchozí otázkou a neměl by s ní být v rozporu. V dospělosti jsem vlastně žádná snová přání neměl, naučil jsem se přijímat věci tak, jak přicházejí, být za ně vděčný a pokoušet se nacházet v nich jejich dobré stránky. Tak, jako to dělají možná zvířata. A to mě vlastně zůstalo i do hlubokého stáří. Tajná přání, která se týkají konce života, si ponechám pro sebe, napsaná nebo vyřčená by vypadala podivně a jsou vlastně i slovy nevypověditelná, nesdělitelná. Jsem rád, že čím dál tím častěji cítím, nejčastěji v hodinách přednočního klidu, hlubokou niternou radost a vděk nad tím, že mi bylo Stvořitelem dáno prožít krásný dlouhý život, často mi nad tím na okamžik vstoupí i slzy do očí. Ale i tohle poznání bych si měl asi nechat pro sebe, k tomu by měl každý člověk dospět sám.

Mílo, z celého srdce Ti děkuji za krásný rozhovor a jménem redakce Zdislavy Ti přeji k Tvým narozeninám zdraví a Boží požehnání

PhDr. Magdalena Dvořáková

Zprávy z diecéze

Na vrchu Jáchym opět stojí křížová cesta

V letošním roce se začala psát nová historie křížové cesty na vrchu Jáchym u Lobendavy. V letech 2016 až 2017 ji znovu vybudoval její vlastník Lesy ČR, Lesní správa Rumburk, díky příspěvku z Programu 2000. Obnova křížové cesty přišla na zhruba jeden milión korun. Stavební práce provedla firma Romana Kudrny z Ústí nad Labem. Křížová cesta se osadila novými zastaveními z pískovce pocházejícího z lomu v České Kamenici. Obrazy do jednotlivých zastavení namaloval umělecký malíř a grafik MgA. Dmitrij Pljonkin. „Obnovila se kaple Božího hrobu, která původně sloužila jako kaple Ukřižování. Na místě někdejší kaple Božího hrobu vzniklo lapidárium, v němž jsou uložena torza dochovaných zastavení původní křížové cesty," uvedl Daniel Zháněl, technický pracovník pro stavební činnost z Lesní správy Rumburk. Křížovou cestu 26. května 2018 požehnal Mons. Martin Davídek, generální vikář Biskupství litoměřického.

Foto: Klára Mágrová

Křížová cesta na vrchu Jáchym vznikla patrně v 1. polovině 19. století okolo starší kaple sv. Jáchyma. Počátky křížové cesty jsou zatím nejasné, víme, že je roku 1843 doložena na mapě stabilního katastru. Třináct zastavení křížové cesty se renovovalo roku 1890. Stavební práce proběhly na křížové cesty i počátkem 20. století. Je možné, že souvisely s požárem kaple sv. Jáchyma, k němuž došlo roku 1914. Dne 21. 7. 1916 opravenou křížovou cestu požehnal P. Thaddäus Walter, představený kapucínského kláštera v Rumburku. Křížovou cestu tvořily sloupky zastavení, kaple Božího hrobu, kaple Ukřižování a kaplička s neznámým výjevem. K devastaci křížové cesty došlo asi v 60. letech a také v 80. letech 20. století.
Opravy by se v brzké době měla dočkat i kaple sv. Jáchyma. Nezisková organizace Následovníci Ignaze Röslera spolu s vlastníkem kaple, Římskokatolickou farností Lobendava a obcemi Lipová a Lobendava, připravují její rekonstrukci. Od 20. května 2017 probíhá veřejná sbírka na opravu sakrální památky. Původní kaple sv. Jáchyma pocházela z 18. století. Po požáru z roku 1914 byla znovu vybudována, k jejímu dokončení došlo roku 1918. Stavební plány vypracoval stavitel Franz Eiselt z Lipové. Od téhož autora pocházely plány na oltář sv. Jáchyma a sv. Anny z interiéru kaple.

Klára Mágrová

Dominikánská misie Dny víry proběhla v létě v Ústí nad Labem

Foto: Jana Chadimová

V neděli 22. července 2018 dopoledne zahájil při pontifikální mši svaté v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Ústí nad Labem litoměřický biskup Mons. Jan Baxant misii české dominikánské provincie s názvem Dny víry, která poté v týdnu od 23. července do 29. července 2018 probíhala v ústeckých ulicích. V závěru bohoslužby litoměřický biskup vyslal misionáře, aby v následujících dnech vykonávali evangelizační dílo. Účastníci Dní víry si mohli prohlédnout vernisáž výstavy fotografií Karla Šimona Hlavatého OP, *one man show „František blázen"* s vyprávěním o sv. Františkovi, a také vyslechnout pondělní přednášku Efrema Jindráčka OP, profesora filosofie Filosofické fakulty římské Papežské university sv. Tomáše Akvinského v sále Sinaj na ústeckém arciděkanství.
V úterním programu se mohli zúčastnění zaposlouchat do varhanního koncertu „Skladby a improvizace na gregoriánský chorál", na kterém vystoupili Petr Chaloupský hrou na varhany se zpěvem (baryton) a Marie Chaloupská - Mrvová (soprán) s hymnusem Ave Maris Stella. Nikodémova noc probíhala v kostele Nanebevzetí Panny Marie. Čtvrtečním večerem se nesl Kostelním náměstím akustický koncert Ládi Křížka a zároveň bylo možné se na ulici setkávat s misionáři, kteří sdíleli svou zkušenost víry. V pátečním večeru představilo hudební sdružení Tov Toda svůj koncert Hodů la adonáj a celý program zakončilo v sobotu promítání filmu „Psi páně aneb sněz ten film" - netradičního dokumentu o Řádu bratří kazatelů - dominikánů ve Veřejném sále Hraničář. Závěrečnou mši v kostele Nanebevzetí Panny Marie celebroval Pavel Mayer OP, koncelebroval ústecký arciděkan P. Miroslav Šimáček.

Foto: Jana Chadimová

Fotogalerii z misijního týdne si můžete prohlédnout na str. 23.

Redakce

Slavnostní bohoslužba k 700. výročí prvního známého ústeckého faráře otce Petra

V neděli 12. srpna 2018 od 10.30 se v ústeckém kostele Nanebevzetí Panny Marie konala slavnostní poutní bohoslužba, která připomněla 700 let od doby působení prvního duchovního správce farnosti, kterého známe jménem, a to otce Petra, jehož jméno se objevuje v nejstarších záznamech z roku 1318. Mši svatou celebroval litoměřický biskup. Mons. Jan Baxant, kterého přivítal ústecký arciděkan a kanovník Miroslav Šimáček. Na tuto bohoslužbu přijeli také kanovníci litoměřické svatoštěpánské kapituly v čele s jejím děkanem. Na varhany hrál Přemysl Kšica, za trubkového doprovodu. Žalm zazpívala z kůru arciděkanského kostela Marie Gottfriedová.

Foto: Dominik Faustus

Sedmisetleté výročí připomíná také výstava instalovaná na několika panelech, která dokumentuje historii kostela, ústecké farnosti i tehdejší život věřících. Výstava se nachází přímo v kostele a je přístupná v otevírací době.

Redakce

Mons. Jan Baxant se při návštěvě Hejnic setkal s mladými poutníky a požehnal klášterní pivo Anastas

Ve středu 15. srpna 2018 navštívil litoměřický biskup Mons. Jan Baxant Hejnice. Slavil zde slavnost Nanebevzetí Panny Marie spolu s mladými poutníky z Interdiecézního střediska života mládeže v Příchovicích a s dalšími poutníky z Čech i Moravy, kterých bylo na 250. Slavnostní mši svatou koncelebrovali kněží z budějovické, brněnské a královéhradecké diecéze.

Foto: Freedlantsko.eu

Po slavnostní bohoslužbě v hejnické bazilice navštívil litoměřický biskup Mons. Jan Baxant také Zámecký pivovar Frýdlant. Dostavil se při příležitosti vskutku historické události, neboť pivovar právě stočil první várku Hejnického klášterního piva, které nese jméno Anastas. Světlý jedenáctistupňový svrchně kvašený ležák odkazuje na 300 let trvající historii hejnického františkánského konventu. Je poctou, a hlavně připomínkou odkazu a působení Řádu menších bratří v Hejnicích. Jméno Anastas se vztahuje k jednomu z posledních kvardiánů. Anastas Peer 1894–1973, člen řádu OFM, byl také oblíbeným hejnických farářem.

Foto: Freedlantsko.eu

Litoměřického biskupa v Zámeckém pivovaru uvítal jeho majitel Marek Vávra, který v doprovodu paní sládkové Barbory Kracíkové obnovený provoz představil. Historickou událost si nenechali ujít zástupce libereckého františkánského konventu P. Bartoloměj Černý, farář farností Hejnice, Raspenava a Mníšek u Liberce R.D. Pavel Andrš a ředitel Kláštera Hejnice Jan Heinzl. Hejnické klášterní pivo představuje zcela přirozený návrat k tradici, neboť bývalí majitelé pivovaru, hraběcí rod Clam-Gallasů, františkány pivem vždy zásobovali.

R.D. Pavel Andrš a Jan Heinzl

Tradiční pouť na Annabergu

Foto: Herbert Schür

V neděli 29. července 2018 proběhla na hoře sv. Anny (Annaberg) tradiční pouť, které se účastnili jak místní farníci, tak i poutníci ze sousedního Německa. Nechyběli ani hosté z Polska a ze Slovenska. Hlavním celebrantem letošní pouti byl generální vikář Mons. Martin Davídek. Koncelebrantem pak místní duchovní správce R.D. Jacek Kotisz.

Redakce

Letní diecézní setkání mládeže v příchovickém centru Křižovatka

Letošní setkání diecézní mládeže se v Příchovicích uskutečnilo v týdnu od 13. do 19. srpna.

Týdenní program byl bohatý na různorodé zážitky, které mohli účastníci společně prožívat, a také zahrnoval setkání s litoměřickým biskupem Mons. Janem Baxantem v Hejnicích, kam mladí přicestovali ve středu 15. srpna.

Celé setkání bylo v neděli zakončeno mší svatou v příchovickém kostele. Hlavním celebrantem byl generální vikář Mons. Martin Davídek, který spolu s přítomnými kněžími, P. Janem Balíkem, P. Jozefem Kadlicem a P. Jiřím Smolkem, při mši poděkoval za toto setkání. Před obědem ještě generální vikář pronesl v místním interdiecézním centru Křižovatka přednášku o manželství z pohledu kanonického práva, kam byli pozváni kromě mladých lidí také farníci.

Foto: Dominik Faustus

Mons. Jan Baxant popřál studentům biskupského Gymnázia Varnsdorf úspěchy při studiu

Při slavnostní události, jakou je zahájení nového školního roku, navštívil v pondělí 3. září 2018 litoměřický biskup Mons. Jan Baxant Gymnázium Varnsdorf, jehož zřizovatelem je Biskupství litoměřické.

V naplněném společenském sále se setkal s ředitelem školy Ing. Jiřím Jakoubkem a učitelským sborem, kterému popřál dostatek sil při předávání znalostí mladé generaci. Během slavnostního uvítání také pozdravil žáky gymnázia, kterým popřál mnoho úspěchů při studiu.

Redakce

Foto: archiv BG

Zahájení školního roku v ZŠ Antonína Bratršovského

V pondělí 3. září 2018 byl zahájen školní rok 2018/2019 také v jablonecké Základní škole Antonína Bratršovského, jejímž zřizovatelem je Biskupství litoměřické. Slavnostní zahájení si nenechal ujít generální vikář Mons. Martin Davídek, který společně s ředitelkou školy PhDr. Janinou Křimskou a členem školské rady P. Oldřichem Kolářem navštívili žáky prvních až čtvrtých tříd v Opletalově ulici. Poté se přesunuli do ulice Sasková, kde má škola hlavní sídlo a budovu zde navštěvují žáci druhého stupně. Během návštěvy si prohlédli nově zřízené a zrekonstruované prostory sborovny pro učitelský sbor. Přítomným pedagogům generální vikář také udělil požehnání s přáním úspěšného nového školního roku.

Redakce

Foto: Dominik Faustus

Oblastní Charita Česká Kamenice

Motto:
„Každý vězeň se jednoho dne stane vaším sousedem…“
Bastøy Ø. Alnæse - ředitel norské Věznice Bastøy

20. září tomu budou dva roky, co byl ve Stráži pod Ralskem slavnostně otevřen komunitní dům sv. Dismase, jenž dává novou šanci lidem, kteří byli propuštěni z výkonu trestu odnětí svobody. Komunitní dům je zároveň provázán s naší diecézí. Nejen tím, že leží na jejím území, ale především proto, že se jedná o společný projekt Biskupství litoměřického a Oblastní charity Česká Kamenice. Na základě této spolupráce byl komunitní dům osloven naším biskupem Mons. Janem Baxantem, aby se zapojil do projektu Integrace osob propuštěných z výkonu trestu. Mezi biskupstvím a komunitním domem byla rovněž uzavřena Smlouvu o partnerství a vzájemné spolupráci za účelem realizace projektu. A rádi bychom zdůraznili, že od vysvěcení Komunitního domu sv. Dismase nepřestáváme vnímat obrovskou podporu a požehnání pana biskupa.

Proč právě osoby propuštěné z výkonu trestu odnětí svobody…

Návrat odsouzených osob do běžného života představuje nesmírně složitý proces. Propuštění na svobodu představuje tím větší zátěž, čím déle byl člověk uvězněn. K recidivě kriminálního chování dochází velmi často v tzv. adaptační fázi, tedy v prvních dnech a měsících na svobodě, kdy propuštěný může prožívat krizi ze svobody. K úspěšnému zvládání adaptační fáze směřují služby Oblastní charity Česká Kamenice s cílem odstranění stigmatizace a začlenění těchto osob zpět do života a společnosti.

Jak s klienty pracujeme…

Náš projekt je jedinečný tím, že směřuje k vybudování systému komplexní pomoci odsouzeným. Aby byl celý proces integrace úspěšný, je nutné s klientem začít pracovat ještě v době výkonu trestu. Obecně se naše pomoc soustředí na následující okruhy:

- motivační a edukační skupinové aktivity
- skupinové a individuální poradenství (sociální, dluhové, pracovní, závislostní)
- písemné poradenství - psychosociální podpora
- příprava na propuštění

Jsme také velmi rádi za spolupráci s vězeňskými kaplany, jmenovitě Květou Jakubalovou a Martinem Škodou, jáhnem Luďkem Térou a také knězem ve Stráži pod Ralskem Richardem Cenklerem, který se snaží o propojení farnosti s námi a je milým naslouchajícím. Vážíme si spolupráce s Mezinárodním vězeňským společenstvím (p. Kabátová), které je schopné na základě naší žádosti uvolnit finanční prostředky např. na nákup pracovních obuvi či pracovních oděvů.

Odborné sociální poradenství

Služba odborné sociální poradenství spolupracuje v současné době s věznicemi: Všehrdy, Bělušice, Stráž pod Ralskem, Ostrov nad Ohří, Pankrác, Litoměřice, Teplice, Rýnovice, Jiřice, Liberec a Plzeň, Bory

Cílem odborného sociálního poradenství je umožnit klientovi zlepšit své sociální dovednosti a schopnosti. Tím omezit možnost sociálního vyloučení, poskytnout uživatelům služby psychosociální podporu a pomoc lidem po výkonu trestu začlenit se do společnosti a plnohodnotného života.

Cílem terénních programů je nabídnout klientovi provázení a podporu všude tam, kde to klient nezvládne sám.

A jak to u nás vypadá…

Jak již bylo řečeno Svatý Dismas – Komunitní dům se nachází ve Stráži pod Ralskem. Kapacita domu je 14 míst. Bydlení se skládá z dvojlůžkových a jednolůžkových pokojů (nový klient nastupuje vždy do dvojlůžkového pokoje). Vybavení pokoje je velká šatní skříň, postel včetně peřin, televize, lednice, noční stolek. Klient při nástupu obdrží balíček pomoci – prášek na praní, zubní pastu + kartáček, sprchový gel, šampon a toaletní papír. Dále dostává ručník, osušku a povlečení.

Společné prostory představuje plně vybavená kuchyň (veškeré nádobí a potřebné elektrospotřebiče) a sociální zařízení (WC + sprchy).
Komunitní dům ale rozhodně není běžnou komerční ubytovnou; zajišťuje bezpečné a čisté prostředí pro každého svého obyvatele, proto zde platí pevná pravidla:

- Zákaz donášení a užívání alkoholových a nealkoholových drog v prostorách domu.
- Zákaz donášení a používání zbraní v prostorách komunitního domu.
- Zákaz fyzické agrese a psychického nátlaku (vydírání, šikana, verbální útoky, vyhrožování atp.) vůči všem účastníkům programu i týmu.
- Zákaz páchání trestné činnosti klienta v programu.
- Spolupráce klienta (tzn. dodržování sjednaných termínů, aktivita při individuální a skupinové práci, plnění dohodnutých úkolů a pokroky při dosahování resocializačních cílů, na požádání pracovníka poskytnutí osobních věcí ke kontrole případně screeningový test pro ověření abstinence).
- Povinnost přiznání se k požití alkoholu nebo nealkoholových látek – drog, a to do 24 hodin po jejich požití

– Komunitní dům sv. Dismase

(samotné užití není důvodem k vyloučení z programu, podmínkou je klientova spolupráce dohodnutá s členy týmu).

- V případě opilosti či užití drog (včetně marihuany) vyžadujeme zdržovat se mimo Komunitní dům, za dodržení výše uvedeného.
- Konečné slovo ve výkladu pravidel má tým pracovníků, který se řídí zásadou individuálního přístupu ke každému klientovi.

Jak již bylo řečeno, nejsme běžná ubytovna. V komunitním domě tedy nelze pouze bydlet, je nutné se účastnit i programů, které organizuje - řešení dluhů, hledání práce, úprava rodinných vztahů, práce se závislostí a podobně. Mimoto v rámci ochrany čistého prostředí jsou klienti namátkově testováni na přítomnost drog či alkoholu v těle.

Jakou podporu a pomoc nabízíme...

- sociální poradenství – pomoc, podpora a provázení při vyřízení všech náležitostí
- dluhové poradenství – motivace k řešení dluhů
- pracovní poradenství – motivace, podpora a pomoc vedoucí k získání práce
- podpora a pomoc při zvládání finančního hospodaření
- duchovní formace - klientů, upevnění a rozvoj jejich duchovního života
- rodinné, či párové poradenství v případě zájmu
- monitoring závislostního chování klienta - prevence návratu k užívání drog či alkoholu

Důraz je kladen na vytváření podmínek pro změnu v životě klientů a společným základem je využití pozitivního potenciálu mezilidských vztahů, společně sdílené činnosti a sociálního učení.

Jak se k nám dostat...

Přijetí do našeho komunitního centra předchází přijímací proces. Každý klient (muž starší 18 let), který projeví zájem v komunitním domě bydlet, je vyzván k sepsání životopisu v rozsahu 4 stránky A4 a sepsání motivačního dopisu, ze kterého by mělo být jasné, proč chce bydlet právě u nás. Dále vyplní dotazník a podepíše informovaný souhlas. Ve věznicích, kde probíhá motivačně vzdělávací program, je pak klient vyzván k jeho absolvování. Další částí je hodnocení zájemce – klienta ze strany věznice (výstupem pro nás je strukturovaný dotazník, který vyplní vychovatel klienta).

Po obdržení všech požadovaných dokumentů probíhá jejich vyhodnocení celým týmem programu a klient je následně informován, zda je do komunitního domu přijat či nikoliv. Jen pozor, vzhledem k časové náročnosti doporučujeme začít vše potřebné vyřizovat minimálně půl roku před očekávaným propuštěním.

Jakmile je klient přijat, do výstupu zůstává v písemném kontaktu s programem a postupně se plánuje jeho přechod z VTOS do komunitního domu.

Možná to zní trochu přísně a složitě, ale na druhou stranu je nutné si uvědomit, že náš komunitní dům představuje ostrov bezpečí pro osoby, které potřebují podat pomocnou ruku při začlenění do běžného života a k tomu jsou nutná jasně stanovená pravidla, ve kterých se bude snadno orientovat. Odměnou je srozumitelné a přehledné prostředí, které poskytuje bezpečí po psychické i fyzické stránce, to vše samozřejmě s důrazem na autentické přijetí klienta a empatické porozumění jeho situaci.

Bc. Barbora Kecková
(redakčně upraveno)
Foto: archiv Dismas

OBLASTNÍ CHARITA MOST

Česko-německé Krušnohoří - základ společného soužití

V rámci projektu Česko-německé Krušnohoří – základ společného soužití, oslavily děti z dětských klubů Oblastní charity Most závěr prázdnin na německé straně Krušných hor.

Navštíven byl park miniatur Malé Krušnohoří ve městě Oederan, kde byly k obdivování mj. pohádkové scenérie zmenšenin významných objektů, souborů historických budov, selských dvorů, železničních tratí s tunely, mosty a vodními toky ze širokého okolí Německa a v části parku nazvané „Partnerství“ jsme našli i přesunutý kostel v Mostu, divadlo Chomutov a Červený Hrádek Jirkov. Návštěva parku, jejíž závěr tvořilo představení loutkového divadla, při němž nás přivítal český Honza z Krušných hor, byla nejen zábavná, ale i poučná. Následovala návštěva Vesnického muzea v nedaleké obci Gahlenz, kde jsme se setkali s německými přáteli a kamarády z tamního domovského spolku, dětského zařízení, církevní obce a také s německými novináři. Za vřelé přijetí předvedly české děti nacvičený kulturní program a předaly vlastnoručně vyrobené dárky. Při prohlídce muzea, což je velmi dobře zachovalá původní, více než 400 let stará hospodářská usedlost, jsme se dověděly o životě horalů i jejich vztahu k přírodě. K radosti všech pak přišlo na řadu tvoření a dovádění s německými kamarády a při atrakcích, které nabízelo zahradní hřiště dětského zařízení „Kunterbunt“, padly i jazykové bariéry.

Závěr tohoto programově bohatého dne tvořila návštěva kostela Svatého Kříže, pocházejícího z poloviny 18. století, která nabídla zajímavosti z jeho historie i současnosti, jakož i příjemné ztišení. Chvíle byla vhodná i k poděkování německým partnerům za dvanáctileté krásné přátelství, díky kterému mohou každoročně přijet děti ze sociálně slabých rodin z Mostu za zábavou, poznáním i poučením do sousední země.

Projekt byl podpořen z Česko-německého fondu budoucnosti.

Brigita Janovská
Foto: Markéta Obrtlíková

karmelitánské nakladatelství

Karmelitánské nakladatelství • Mírové nám. 15, Litoměřice
www.kna.cz • e-shop: www.ikarmel.cz

Jean Mercier
Pan farář má krizi

Příběh o otci Benjaminovi z francouzského maloměsta, který postupně přichází o všechny iluze spojené se svým kněžstvím, a tak jednoho dne zmizí. Co přesně podnikne? A co to udělá s jeho okolím?

brož., 112 s., 179 Kč

Andreas Martin (ed.)
Humor v Bibli

Necelá stovka vtipů, anekdot a citátů, které se inspirují větami a citáty ze Starého a Nového zákona.

brož., 136 s., 149 Kč

Hanna Skandar (ed.)
Myšlenky svatého Šarbela

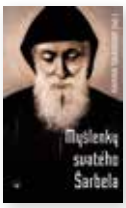

Šarbel Machlúf je jedním z nejznámějších světců Středního východu z nedávné doby. Díky pověsti Božího muže jej vyhledávali křesťané i muslimové. Knížečka obsahuje stručný životopis a úryvky z jeho promluv.

brož., 80 s., 139 Kč

Jean-Marie Élie Setbon
Od jarmulky ke kříži
Příběh konverze francouzského rabína

Jean-Marie Élie Setbon vyrostl v židovské rodině, stal se dokonce rabínem, ale v dospělosti objevil Ježíše Krista a moc jeho kříže, který jej zvláštně přitahoval už od chlapeckých let.

brož., 156 s., 249 Kč

Ctirad Václav Pospíšil
Maria - mateřská tvář Nejvyššího

Kniha je určena studentům teologie, kněžím, katechetům i všem, kdo hledají mariánskou úctu, zakořeněnou v tradici a solidní teologické reflexi. Jde o výrazně rozšířené zpracování dílka *Maria – mateřská tvář Boha.*

váz., 236 s., 279 Kč

Fynn
Pane Bůh, tady Anna (2. vydání)

Anně byly pouhé čtyři roky, když ji našel mladý Fynn, který se toulal ulicemi Londýna. Malá Anna hodně kamarádila s „panem Bohem". Měla překvapující schopnost klást důležité otázky a odpovídat na ně.

brož., 272 s., 299 Kč

- **Nešpory v katedrále, Litoměřice, každou neděli**
  Katedrála sv. Štěpána, 17.00 hodin. Katedrální kapitula u sv. Štěpána v Litoměřicích zve na společnou modlitbu nešpor, která se koná každou neděli. Všichni zájemci o modlitbu jsou vítáni.

- **Poutní mše sv. ke cti Panny Marie, Mariánské Radčice, 13. 9. 2018**
  Poutní kostel Panny Marie Bolestné, 16.00 hodin. Vždy 13. dne v měsíci. Pokud vychází 13. na neděli, koná se tato bohoslužba v sobotu 12. Více o poutním místě na www.maria-ratschitz.de

- **Koncert, Bedřichův Světec, 14. 9. 2018**
  Kostel sv. Václava, 16.00 hodin. Koncert ženského pěveckého sboru Clavis cordium.

- **Jáhenské svěcení - Ing. Václav Novák, Mladá Boleslav, 15. 9. 2018**
  Děkanský kostel, Mladá Boleslav, 10.00 hodin. Jáhenské svěcení z rukou litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta přijme Ing. Václav Novák.

- **Loretánské slavnosti, Rumburk, 15. 9. 2018**
  Loreta, 10.00 – 17.00 hodin. Jeden den v době baroka. Celodenní hudební a divadelní program pro děti a rodiče. 311. výročí posvěcení loretánské kaple (1707–2018). Regionální zážitek Českosaského Švýcarska. Koná se v rámci Dnů evropského dědictví 2018.

- **Diecézní pouť rodin ke svaté Zdislavě, Jablonné v Podještědí, 15. 9. 2018**
  Bazilika sv. Vavřince a sv. Zdislavy, 11.00 hodin, mši svatou celebruje P. Pavel Andrš. Následující program pro rodiny (organizuje DCR).

- **Život svaté Ludmily „Nové objevy - nové souvislosti", Litoměřice, 18. 9. 2018**
  Domov pro seniory Litoměřice, 17.00 hodin. Přednáška Mgr. Jakuba Izdného z Univerzity Karlovy. Pořádá Římskokatolická farnost Litoměřice a spolek Svatá Ludmila. Vstup je zdarma.

- **Koncert - Festival Lípa Musica 2018, Česká Lípa, 21. 9. 2018**
  Kostel Všech svatých, 19.00 hodin. Koncert v rámci Mezinárodního hudebního festivalu Lípa Musica 2018. Na koncertě vystoupí Carolina Eyck - themerin, Christopher Tarnow - klavír.

- **Koncert, Počaply, 22. 9. 2018**
  Kostel sv. Vojtěcha, 18.00 hodin. Koncert v rámci Terezínského varhanního festivalu. Účinkuje Martin Maxmilian Kaiser.

- **Koncert, Zahrádky u České Lípy, 22. 9. 2018**
  Kostel sv. Barbory, 20.00 hodin. Účinkují Hana Blažíková a Barbora Kabátková - soprán, Mélusine de Pas - viola da gamba, Monika Knoblochová - varhanní pozitiv, cembalo, Jan Krejča - theorba.

- **Koncert - Festival Lípa Musica 2018, Filipov Jiříkov, 23. 9. 2018**
  Bazilika Panny Marie Pomocnice křesťanů, 17.00 hodin. Koncert v rámci 17. ročníku mezinárodního festivalu Lípa Musica. Program: Petr Eben / J. A. Komenský: Labyrint světa a ráj srdce. Tomáš Thon - varhany, Marek Eben - umělecký přednes.

- **Koncert, Krásná Lípa, 24. 9. 2018**
  Kostel sv. Máří Magdalény, 18.00 hodin. Účinkují Varhan O. Bauer - varhany, Veronika Vítová - soprán.

- **Národní svatováclavská pouť 2018, Stará Boleslav, 28. 9. 2018**
  Mariánské náměstí, 10.00 hodin, poutní mše svatá. Hlavní celebrant Mons. Jan Graubner, kazatel kardinál Dominik Duka OP.
  Bližší informace na: https://www.facebook.com/events/249061785889600/

- **Koncert, Jezvé, 28. 9. 2018**
  Kostel sv. Vavřince, 19.00 hodin. Uslyšíte hudbu W. A. Mozarta a J. Brahmse, vystoupí kvinteto Energie Nove (Německo, Švýcarsko) a Milan Řeřicha - klarinet.

- **Koncert, Kamenický Šenov, 29. 9. 2018**
  Kostel sv. Jana Křtitele, 19.00 hodin. Na koncertě vystoupí Spirituál kvintet.

- **Koncert, Terezín, 3. 10. 2018**
  Kostel Vzkříšení Páně, 18.00 hodin. Koncert v rámci Terezínského varhanního festivalu. Účinkuje Tatiana Ivanshina.

- **Nikodémova noc, Raspenava, 5. 10. 2018**
  Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 18.00 hodin. Každý první pátek v měsíci. Litanie, čtení z Písma sv., tichá adorace, možnost přistoupit ke svátosti smíření, společná modlitba růžence a na závěr svátostné požehnání. Nikodémova noc je především setkáním s Ježíšem v eucharistii - tehdy totiž můžeme dostat odpovědi i na to, co se zdá být temné v našem životě, jako Nikodém, který v noci přišel za Ježíšem, aby se ho zeptal (srov. Jan 3,1-21).
  www.nikodemovanoc.cz, www.farnost-hejnice-raspenava.netstranky.cz

- **Eucharistická pouť za kněžská a řeholní povolání, Doksany, 5. 10. 2018**
  Klášterní kostel Narození Panny Marie, 19.30 hodin. Každý první pátek v měsíci se v klášterním kostele v Doksanech koná eucharistická pouť za kněžská a řeholní povolání. Od 19.30 hodin modlitba růžence, ve 20.00 hodin mše svatá, poté adorace, eucharistický průvod a svátostné požehnání.

- **Pouť ke svaté Zdislavě - Perle české šlechty, Jablonné v Podještědí, 6. 10. 2018**
  Bazilika sv. Vavřince a sv. Zdislavy, 11.00 hodin - Poutní Mše svatá - celebruje Mons. Adolf Pintíř.

- **Koncert - Festival Lípa Musica 2018, Zubrnice**
  Kostel sv. Máří Magdaleny, 17.00 hodin. Koncert v rámci Mezinárodního hudebního festivalu Lípa Musica 2018. Vystoupí Varmužova cimbálová muzika ze Svatobořic - Mistřína. Zazní duchovní písně obsažené ve sbírkách Musilových a Bartošových.

- **Svátek Panny Marie Růžencové - Zakončení poutní sezóny, Jablonné v Podještědí, 7. 10. 2018**
  Bazilika sv. Vavřince a sv. Zdislavy, 10.00 hodin - Mše svatá - celebruje Mons. Martin Davídek. 11.00 hodin - Adorace, svátostné požehnání, litanie ke sv. Zdislavě.

- **Poutní mše sv. ke cti Panny Marie, Mariánské Radčice, 13. 10. 2018**
  Poutní kostel Panny Marie Bolestné, 16.00 hodin. Vždy 13. dne v měsíci. Pokud vychází 13. na neděli, koná se tato bohoslužba v sobotu 12. Více o poutním místě na www.maria-ratschitz.de

- **Koncert - Festival Lípa Musica 2018, Mimoň, 14. 10. 2018**
  Kostel sv. Petra a Pavla, 17.00 hodin. Koncert v rámci Mezinárodního hudebního festivalu Lípa Musica 2018. Vystoupí Sdružení hlubokých žesťů České filharmonie ve složení: Robert Kozánek, Břetislav Kotrba, Lukáš Moťka, Jaroslav Tachovský, Karel Kučera, Karel Malimánek. Zazní skladby J. Ch. Pezela, G. Fingera, C. Monteverdiho, J. S. Bacha a dalších.

- **Koncert, Terezín, 17. 10. 2018**
  Kostel Vzkříšení Páně, 18.00 hodin. Terezínský varhanní festival, Slavnostní koncert k 100. výročí založení republiky. Účinkuje Jaroslav Tůma.

- **Děkovná bohoslužba u příležitosti životních jubileí diecézního biskupa Mons. J. Baxanta, Litoměřice, 20. 10. 2018**
  Katedrála sv. Štěpána, 11.00 hodin - mše svatá, celebruje litoměřický biskup Mons. Jan Baxant. Po skončení mše svaté bude pro všechny účastníky bohoslužby připraveno pohoštění.

Seznam dalších poutí a slavností, které se konají v září až říjnu 2018, najdete v tabulce na straně 13.

P. Werner Václav Horák

Jak se mě Bůh dotýkal

Vydal autor knihy P. Werner Václav Horák v roce 2018. Kniha navazuje na předchozí vzpomínkovou knihu „Jak jsem se učil být farářem“.
Publikace má 132 stran a je k dostání u autora, který je od roku 1992 děkanem ve městě Louny, nebo na recepci biskupské kurie v Litoměřicích, Dómské nám. 9.

Jesus Inside

Modlitební knížka mládeže litoměřické diecéze

Spolek MATĚJ z.s., ve spolupráci s Diecézním centrem pro mládež Biskupství litoměřického, vydává v těchto dnech druhé rozšířené a upravené vydání knihy Jesus Inside. Tato publikace má 100 stran, předmluvu k ní napsal o. Biskup Jan a ke koupi bude v Diecézním centru pro mládež, Komenského 4, nebo na recepci biskupské kurie v Litoměřicích, Dómské nám. 9.

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz
Objednávky: objednavky@paulinky.cz
Jungmannovo náměstí 18
110 00 Praha 1
Tel.: 224 818 757

Jacques Philippe

9 dní ke znovunalezení radosti z modlitby

Modlitba nám umožňuje předjímat nebe. Díky ní jakoby v předtuše okoušíme štěstí, které není z tohoto světa a které nám nic pozemského nemůže dát; totiž ono štěstí v Bohu, k němuž nás on sám předurčil a kvůli němuž nás stvořil.

Brož., 80 s., 95 Kč

Raniero Cantalamessa

9 dní k navázání přátelství s Duchem Svatým

Duch Svatý je duší našeho duchovního života. Bez něho se nemůžeme modlit ani chápat Písmo svatého, ani milovat. Duch Svatý nás posiluje. Ježíš sám nám to slíbil: „Dostanete sílu Ducha Svatého, který na vás sestoupí.“

Brož., 80 s., 95 Kč

Kapesní diář 2019

Ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz na denní modlitbu církve a na liturgické texty, antifona k žalmu. Jedna dvojstrana zahrnuje jeden týden s místem na poznámky u každého dne. Do jednotlivých liturgických období roku vás uvedou myšlenky papeže Františka z Posynodální apoštolské exhortace o lásce v rodině – Amoris Leatitia.

144 s., 90 Kč

Odile Haumonté

Všední život s Duchem Svatým

Na příkladech z vlastního života i z života světců (Jan Pavel II., Terezie z Lisieux aj.) autorka knihy ukazuje, jak nám Duch Svatý pomáhá v konkrétních situacích všedních dnů. Zmiňuje také nejčastější nástrahy a překážky v přijetí jeho darů a nabízí řešení, jak s těmito překážkami bojovat.

Brož., 224 s., 225 Kč

Velký diář na rok 2019

Diář formátu A5 v pevné vazbě s obálkou modré či zelené barvy se zlatou ražbou. Ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz na denní modlitbu církve a na liturgické texty, antifona k žalmu a myšlenka na den. Na začátku každého měsíce jsou uvedeny úmysly apoštolátu modlitby. Diář obsahuje také dostatečný prostor pro adresy a poznámky, přehledný měsíční kalendář let 2019 a 2020 a další praktické informace. Pro rok 2019 jsou na každý den vybrány krátké myšlenky z děl bl. Jakuba Alberiona, zakladatele Dcer sv. Pavla (paulínek).

Váz., 392 s., 200 Kč

Papež František

Evangelii Gaudium (Radost evangelia)

Apoštolská exhortace papeže Františka, při níž vycházel ze závěrečných propozicí loňského synodu o nové evangelizaci. Exhortace se vyznačuje velmi přístupnou a čtivou formou a nese se v téměř důvěrném tónu.

Dotisk, brož., 184 s., 119 Kč

SVATOLUDMILSKÁ POUŤ 2018

22. září 2018 od 11 hodin v Tetíně

Poutní mše svatá za přítomnosti vzácné relikvie ze svatovítského pokladu - lebky svaté Ludmily

NÁRODNÍ SVATOVÁCLAVSKÁ POUŤ 2018

28. září 2018 od 10 hodin ve Staré Boleslavi

Poutní mše svatá na Mariánském náměstí ve Staré Boleslavi

12. FOTBALOVÝ TURNAJ LITOMĚŘICKÉ DIECÉZE

6. října 2018 na hřišti u Masarykovy ZŠ v Litoměřicích

Přihlášky do 3.10. e-mail: dcm@dltm.cz
Tel: 732 975 817 P. Jiří Smolek,
731 402 534 Mgr. Petra Přenosilová
více na: www.dcml.cz

50 LET HUMANAE VITAE KONFERENCE K 50. VÝROČÍ

20. října 2018 v Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži

„Předávat lidský život je závažné poslání, při kterém manželé svobodně a odpovědně spolupracují s Bohem Stvořitelem..." (HV1)

Podrobné informace a registrace: www.lpp.cz/hv.

Z diáře

Mons. Jana Baxanta, litoměřického biskupa

15. 9.	10:00 - 15:00 hod.	Jáhenské svěcení, Mladá Boleslav
28.9.	10:00 - 17:00 hod.	Svatováclavská pouť, Stará Boleslav
29.9.	12:00 - 22:00 hod.	Investitura Řádu sv. Václava, Hejnice
30.9.	10:00 - 14:00 hod.	Svatomichalská pouť, Litvínov
2.10.	10:00 - 15:00 hod.	Kněžský den, DDKT, Litoměřice
5.10.	16:30 - 17:30 hod.	Ceny Noci kostelů, Litoměřice
9.10.	09:30 - 14:00 hod.	Vikariátní setkání, Mnichovo Hradiště
20.10.	11:00 - 13:00 hod.	Děkovná bohoslužba, Litoměřice
22.10. - 25.10.		ČBK Praha, Praha
26.10.	14:00 - 16:00 hod.	Slavnost lip, Rynoltice
30.10.	10:00 - 15:00 hod.	Setkání pp.vikářů a rad, DDKT, Litoměřice
30.10.	16:00 - 19:00 hod.	Zasedání Ekonomické rady, DDKT, Litoměřice

Mons. Martina Davídka, generálního vikáře

16.9. - 19.9.		Účast na konferenci USCCB Phoenix
25.9.	14:00 - 15:00 hod.	Správní rada Nadace ASP, Thákurova, Praha
28.9.	17:30 - 22:30 hod.	Svatováclavská mše, Šluknov
29.9.	16:00 - 18:00 hod.	Posvícení, kaple sv. Jiří, Zámek Děčín
2.10.	10:00 - 14:00 hod.	Kněžský den, Litoměřice
4.10.	10:00 - 11:00 hod.	Zasedání konzistoře, Litoměřice
5.10.	10:00 - 11:00 hod.	Přednáška pro seniory - Diecézní Charita Litoměřice
7.10.	10:00 - 14:00 hod.	Zakončení poutní sezony, Jablonné v Podj.
8.10.	12:00 - 16:00 hod.	Setkání biskupa se zaměstnanci kurie, LTM
11.10.	10:00 - 11:00 hod.	UTR, Litoměřice
13.10.	13:30 - 19:30 hod.	Duchovní obnova, Velké Hamry
15.10.	14:00 - 15:30 hod.	Správní rada - agentura České středohoří Litoměřice
20.10.	11:00 - 16:00 hod.	70. narozeniny biskupa Jana Baxanta
25.10.	09:30 - 14:00 hod.	Viko, Dobrovice
30.10.	10:00 - 14:00 hod.	Zasedání Kněžské rady, okr. vikářů a sboru konzultorů, Litoměřice
30.10.	16:00 - 18:00 hod.	Zasedání ekonomické rady, Litoměřice

Diář aktuálně na www.dltm.cz

PŘEDPLATNÉ

Diecézní časopis Zdislava

- **v roce 2018 vychází pět čísel**
- **cena 1 ks je 30 Kč**

Časopis si můžete buď předplatit, nebo zakoupit přímo u vás ve farnosti.

Pokud nás kontaktujete, zašleme vám požadované číslo poštou.

Objednávky:

- písemně na adrese: Redakce Zdislava, Dómské náměstí 9, 412 88 Litoměřice
- e-mailem na zdislava@dltm.cz
- telefonicky na (+420) 416 707 535

PŘEDPLATNÉ

Zdislava – časopis litoměřické diecéze
Vydavatel: Biskupství litoměřické. **Adresa redakce:** Biskupství litoměřické – diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 9/9, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).
Za obsah časopisu odpovídá Mons. Martin Davídek (davidek@dltm.cz). **Výkonná redaktorka:** Magdalena W. Dvořáková (zdislava@dltm.cz). **Redakce:** Dominik Faustus (faustus@dltm.cz).
Grafická úprava: StudioLinka. **Tisk:** Tisk Horák, a.s., Ústí nad Labem. **Objednávky a distribuci** zajišťuje Biskupství litoměřické (zdislava@dltm.cz), tel. (+420) 416 707 535.
Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042 © Biskupství litoměřické

J.CH.

J.CH.

J.CH.

J.R.

J.CH.

Dny víry v Ústí nad Labem

23. 7. – 29. 7. 2018

Foto: Jana Chadimová (Člověk a víra) a Ing. Jan Rosenauer

J.R.

J.CH.

J.CH.

Václav Matěj Jäckel,
Archanděl Michael,
1715–20, dřevo, monochromie, zlacení, původně ze hřbitovní kaple sv. Františka Xaverského v Liběšicích

Foto: Jan Brodský, SGVU v Litoměřicích